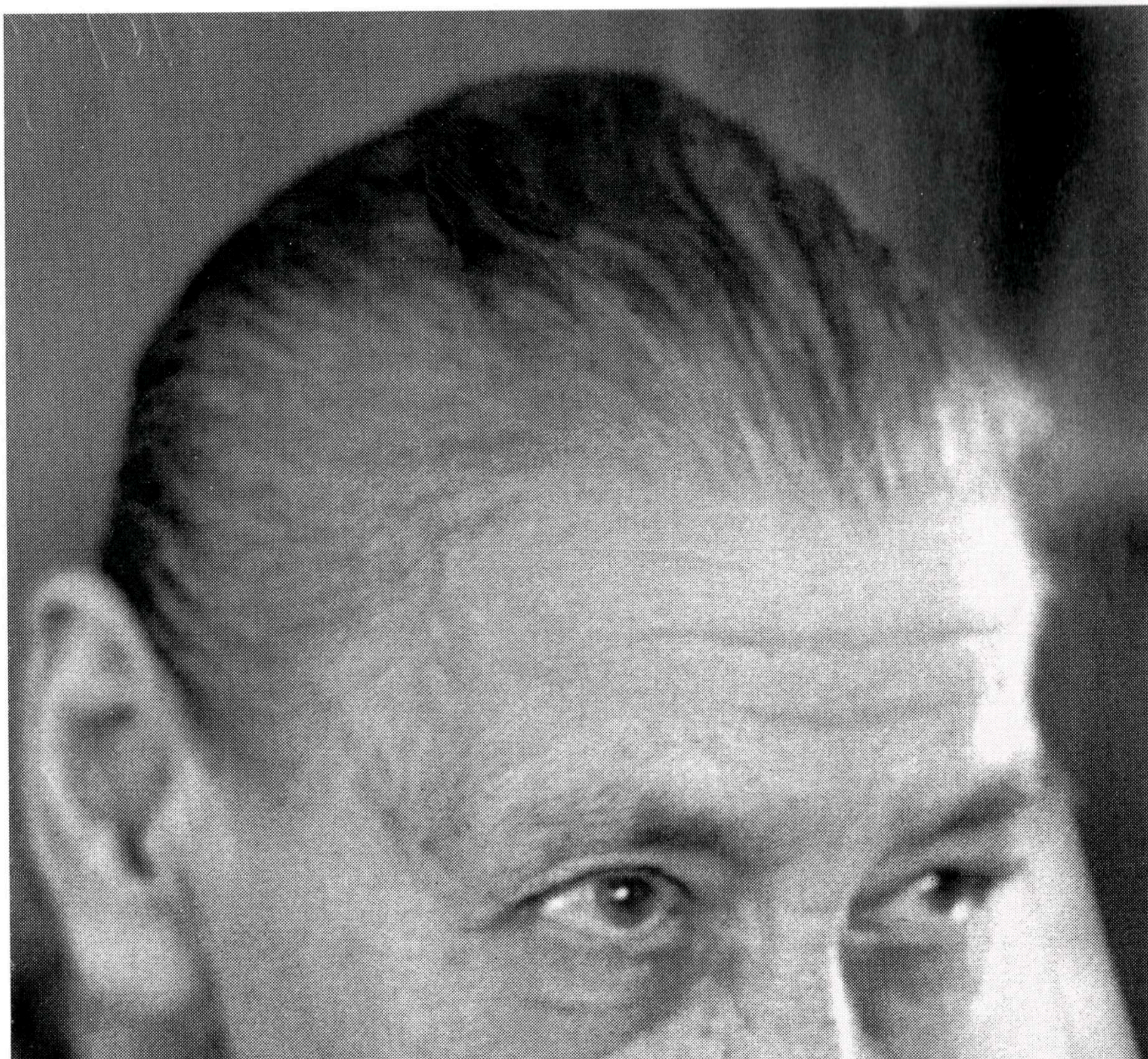

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఫిబ్రవరి 2003

Because Thou art

Because Thou art All-beauty and All-bliss,
    My soul blind and enamoured yearns for Thee;
It bears Thy mystic touch in all that is
    And thrills with the burden of that ecstasy.

Behind all eyes I meet Thy secret gaze
    And in each voice I hear Thy magic tune:
Thy sweetness haunts my heart through Nature's ways;
    Nowhere it beats now from Thy snare immune.

It loves Thy body in all living things;
    Thy joy is there in every leaf and stone:
The moments bring Thee on their fiery wings;
    Sight's endless artistry is Thou alone.

Time voyages with Thee upon its prow –
And all the future's passionate hope is Thou.

Sri Aurobindo

సమర్పణ

శ్రీమాత 125 వ జన్మదిన వార్షికోత్సవము

ప్రత్యేక సంచిక

మన యోగము ప్రపంచాన్ని, ప్రాపంచిక జీవితాన్ని నిరసించేది కాదు. అయితే మామూలు జీవితానికి యౌగికజీవితానికి తేడా ఏమిటి అనే సందేహం రావచ్చు. యోగికూడ మామూలుగా కర్మలు చేస్తూనే జీవిస్తాడు నిజమే. అయితే ఆ కర్మల వెనుక ఉద్దేశము వేరుగా వుంటుంది. కర్మలు అహంకార దర్పాదులను ప్రదర్శించే అజ్ఞానప్రయోగాలుగా వుండకూడదు. సమర్పణాభావంతో పెంపెసలారుతూ వుండాలి. ఈ సమర్పణా భావమంటె స్థూలమైన అభిప్రాయమే తప్ప కచ్చితంగా ఎవరికి తెలియదు. శ్రీమాతారవిందులు ఈ విషయాన్ని గురించి అనేకచోట్ల మూలగ్రంథాలలోను, సాధకులతో జరిపిన ప్రత్యేక ప్రసంగాలలోను, ఉత్తరాలలోను సవిస్తరంగా వివరించారు. వీటిలోనుంచి ఏరికూర్చిన కొన్ని విషయాలను మీ ముందుంచుతున్నాము. ఈ పుటలలో ప్రతివారికి వారి వారి అభిరుచుల ప్రకారం. ఎవరికి కావలసిన చిట్కాలు వారికి దొరుకుతాయని ఆశిస్తున్నాము.

సంపాదకుడు

> *నువ్వు చిన్నపిల్లవాడల్లె 'మదర్' కు లొంగిపోవాలి. అప్పుడు ఆమెయే నిన్నెత్తుకోని మోస్తుంది. నిన్ను రక్షిస్తూంటుంది.*
>
> *శ్రీమాత*

విషయసూచిక

శ్రీమాత ప్రవచనములు

యోగపంథ – స్వశక్తా లేక సమర్పణా?

యోగమనగా నిన్ను నీవధిగమించుట – నీ సామర్థ్యమును మించిన శక్తిని పొందుట. ఇది ఎటుల సాధ్యము? ఒకటి స్వశక్తి మీదనే ఆధారపడుట – అనగా "నేనిప్పుడు ఏం చేయాలి? ఎలా చేయాలి?" మొదలైన భావాలతో సతమతమైపోతూ వుండటం. రెండవది దైవము మీదనే ఆధారపడుట. నిన్ను నీవు దైవానికి పూర్తిగా సమర్పించుకొనుట. ప్రతి పనిలోను, ఆలోచనలోను, ఏ పని చేసినా ఆ సమర్పణను దృఢపరచుకొనుట. ఈ విధంగా దైవశక్తినే నీలోకి దింపుకొని దానిచే ప్రేరేపింపబడుతూ సాధనను కొనసాగించుట. – *సంపాదకుడు*

ఆత్మసమర్పణ రాజమార్గము

యోగమునకు ఉన్న రెండుమార్గములలో మొదటిది తపస్సు, రెండవది సమర్పణ. తపస్సు అనేది దుష్కరమైనది. దీనిలో ప్రధానంగా నీవు నీమీదనే ఆధారపడవలసివస్తుంది. నీ స్వశక్తితో నీవు ముందుకు సాగిపోవాలి. తత్ఫలితంగా నీవు సర్వోన్నత శిఖరాలను అధిరోహించి, నీ తపశ్శక్తియొక్క ఫలమును అందుకోగలవు. కానీ, దీనిలో ప్రమాదకరమైన విషయమేమిటంటే, కాలుజారి క్రిందపడడం కూడా సంభవించవచ్చు. ఒకసారి క్రింద పడ్డావంటే కాళ్లుచేతులు విరిగి అధఃపాతాళానికి జారిపోతావు. ఆ తరువాత మరి నీకు నిష్కృతి లేదు. రెండవమార్గం సమర్పణ. ఇది నిరపాయకరమైనది, నమ్మకమైనది. ఇక్కడే పశ్చిమదేశస్థులు చిక్కులో పడుతుంటారు. ఈ విషయంలో వారు భయభ్రాంతుల వడం నేర్చుకున్నారు. ఏవయితే వారి వ్యక్తిగతస్వాతంత్ర్యాన్ని హరిస్తాయన్న సంశయం వారిలో తలెత్తుతుందో, వాటన్నిటిని వారు విసర్జిస్తారు. వారు తల్లిపాలతోనే వ్యక్తిగతస్వాతంత్ర్యం అనే భావాన్ని కూడా గ్రోలుతారు. పైగా సమర్పణ అంటే వ్యక్తిగత స్వాతంత్ర్యాన్ని వదులుకొనడమే అనుకుంటారు. ఇంకొక రకంగా చెప్పాలంటే, రామకృష్ణ పరమహంస చెప్పినట్లుగా నీవు మర్కట

కిశోర న్యాయమును అనుసరించాలి, లేదా మార్జాలకిశోర న్యాయముసైనా అనుసరించాలి. మర్కటకిశోరం ఏం చేస్తుందంటే, తన తల్లికడుపును తానే గట్టిగా ఒడిసిపట్టుకుంటుంది. తల్లి ఒకచోటు నుండి ఇంకొక చోటికి దుముకుతూ పోయినపుడు, కోతిపిల్లపట్టు ఏమాత్రం సడలినా అది క్రింద పడిపోతుంది. మరొక పద్ధతి మార్జాలకిశోర న్యాయము. పిల్లిపిల్ల తన తల్లిని పట్టుకోదు. తల్లే తన పిల్లని జాగ్రత్తగా నోటకరుచుకొని పట్టుకుంటుంది. పిల్లిపిల్ల తన గురించి తాను ఏ జాగ్రత్తలూ తీసుకోవలసిన అవసరము లేదు. భయపడవలసిన పనీ లేదు. అదేమీ తనకు తానుగా చేయవలసిన పని లేదు. దాని తల్లే దానిని పట్టుకొని తిరుగుతుంది. పిల్ల మాత్రం 'మా' 'మా' అని అరుస్తూంటుంది. అంతే.

కపటములేని సమర్పణ

నీవు యీ సమర్పణ మార్గమును సంపూర్ణముగా, హృదయపూర్వకంగా స్వీకరించిన యెడల ఏ అపాయములుగాని, తీవ్రమయిన కష్టములుగాని నీ దరికి చేరలేవు. పోతే, ఎదురయ్యే ప్రశ్న చిత్తశుద్ధిని (sincerity) గురించే. నీలో చిత్తశుద్ధి లేనియెడల నీవీ యోగమును ప్రారంభించవద్దు. సాధారణ మానవజీవిత కార్యకలాపాలలో నీవు కపటంగా ప్రవర్తిస్తావేమోకానీ భగవంతుడిని నువ్వు మోసగించలేవు కదా. నీవు యీ మార్గమున సురక్షితముగా సాగిపోవలెనన్న, నిష్కపటముగా నీ హృదయాంతర్భాగమును ఉన్మీలనము గావించు. దివ్యుని, దివ్యోపలబ్ధిని పొందడమే నీ గమ్యం కావాలి. దైవం నిన్ను ఒక పసిపిల్లవానిలా నడిపించుకుపోవాలి. నిన్ను నీవు దివ్యమాతకు సమర్పించుకో. నిన్ను ఆమెనే గొనిపోనివ్వు. అప్పుడు ఆపదలు నీ దరి చేరవు.

ఆటంకముల నెదుర్కొనుట

అంటే దానర్థం, నీకు ఇతరములైన కష్టములు సంభవించవని, లేక నీవు పోరాడి, జయించవలసిన ఆటంకములు రావని కాదు. సమర్పణద్వారా నీవు ఏ ఆటంకము లేకుండా, నిరంతర అభివృద్ధిని సాధించగలవని కాదు. దానికి కారణం – నీ సత్త ఇప్పటికీ ఒక్కటి కాలేకపోవడమో లేక, నీది మినహాయింపులులేని పరిపూర్ణసమ

ర్పణ కాదనో చెప్పాలి. నీ సమర్పణ సాక్షికం అన్న మాట. అంటే యీ రోజు ఒక అంశం అయితే రేపు ఇంకొకటి అన్నట్లుగా ఈ భిన్న విభిన్నములైవున్న అంశములన్నిటినీ ఒక్కటిగా చేర్చి, వాటిని కొలిమిలో వేసి, సానబట్టి, అఖండమైన ఐక్యతను సంతరింపజేయ డమే యోగముయొక్క ముఖ్యోద్దేశం. అంతవరకూ కష్టాలమీద కష్టాలు ఎదురవ్వకుండా ఉండవని ఆశించకు. ఉదా: అనుమానం లేక కృంగిపోవడం లేక సంకోచం మొదలైనవి....

చైత్యపురుషుడే నీ నిజస్వరూపము

నీ చేతన లోలోతులలో ఉన్నది నీ చైత్య సత్త (Psychic being). అదే నీలోనున్న దైవమందిరం. దీనిని కేంద్రబిందువుగా చేసుకొని, నీలో నున్న విభిన్న అంశములన్నీ దీని చుట్టూ చేరి ఏకీభూతం కాగలగాలి. నీ సత్తలోని పరస్పర వ్యతిరేక ప్రవృ తులు కూడా దీనిలో విలీనం కావాలి. ఒక్కసారి నీవు నీ చైత్య సత్త చేతనను అందుకోగలిగితే, దానిలోని అభీప్స నీలో జాగృ తమై నీలోనున్న సంశయములను, కష్టములను పటాపంచలు చేస్తుంది. దాని కోసం కొద్దో, గొప్పో సమయం పట్టవచ్చు. కానీ తుది విజయం నీకు తప్పదు. ఒకసారి నీవు భగవంతునివైపు తిరిగి "నేను నీవాడను" అన్నావనుకో, దైవం కూడా "అవును, నీవు నావాడవే" అంటాడు. ఇక యీ ప్రపంచం మొత్తం కలిసినా నిన్ను వేరు చెయ్యలేదు. ఎప్పుడైతే కేంద్రసత్త (Central being) తనని తాను సమర్పణ గావించుకుంటుందో, అప్పుడే ముఖ్యమైన కష్ట ములన్నీ అదృశ్యమవుతాయి. బాహ్యసత్త అనునది ఒక తెరలాం టిది. సాధారణ మానవుల్లో యీ తెర అనేది ఎంత మందంగా, కఠినంగా ఉంటుందంటే, వారు ఎప్పుడూ తమలోనున్న దివ్య త్వంపట్ల సచేతనులు కాలేరు. ఒక్కసారి, ఒకే ఒక్క ముహూర్త కాలం నీలోని అంతఃసత్త "నేనిక్కడున్నాను, నేను నీవాడను" అని పలికితే, వెన్వెంటనే నీ బాహ్యసత్తతో దానికి ఒక సేతుబంధన మేర్పడుతుంది. అప్పుడు ఇక మందంగా వున్న ఆ తెగ కొద్దికొద్దిగా పల్చబడుతూ వస్తుంది. చివరికి ఆ రెండుసత్తలు ఒక్కటిగా కలిసి పోయి, బాహ్యాభ్యంతరాలు రెండూ ఒక్కటిగా మారిపోతాయి.

మానవ ప్రయత్నం ఆవశ్యకత

మార్జాలకిశోరన్యాయమును నీవు గుత్తకొన్నంత మాత్రాన ఇక నీవు పూర్తిగా నీ వ్యక్తిగత ప్రయత్నముల నుండి విముక్తిపొందవచ్చనే నమ్మకం పెంచుకొనడం ఉచితం కాదు. కారణం, నీవు పిల్లికూనవి కాదు కనుక. మానవులెప్పుడూ మార్జాలకిశోరములు కాలేరు. నీలో విభిన్నాంశములు దాగి వున్నాయి. అవి కేవలం వాటి మీదనే నమ్మకాన్ని పెంపొందించుకొనడానికి అలవాటుపడ్డాయి. వాటి పనిని అవే చేసుకోవాలనుకుంటాయి. అన్నిటికన్నా దీనిలో మనస్సు ముఖ్యమైనది: పర్యవేక్షణ గావించడం, సమీక్షించడం, విశ్లేషించడం, సమస్యలను పరిష్కరించడం కోసం ప్రయత్నించడం లాటివంటే అది చాలా ఇష్టపడుతుంది. “ఇలా చేస్తే బాగుంటుందేమో!” “ఈ విధంగా ఇంకా ఎక్కువ బాగుండొచ్చు కదా!” యీ విధంగా అనేక రకములైన ప్రశ్నలు వేస్తుంటుంది. ఈ ప్రక్రియ నిరంతరం కొనసాగుతునే ఉంటుంది. అటువంటప్పుడు మరి పిల్లిపిల్ల ఎక్కడుంటుంది? పిల్లిపిల్ల ఎప్పుడూ ఆలోచించదు. వీటన్నిటినుండి ఎవరు ముక్తులు కాగ లుగుతారో వారికే ఇవన్నీ సులభసాధ్యం కాగలుగుతాయి.

నీవు ఏ మార్గాన్ని అనుసరించినా, తాదాత్మ్యం కలిగేంత వరకూ నీ వ్యక్తిగత ప్రయత్నాలు ఎంతో ముఖ్యం. అది సిద్ధించిన ఉత్తరక్షణంలో నీ శరీరంనుండి జీర్ణవస్త్రాలు జాలువారినట్లుగా అవన్నీ జారిపోతాయి. నీవు నీవుకాకుండ వేరొక వ్యక్తిగా మారిపోతావు. మొదట్లో నీకు ఏది అసంభవమనిపించిందో, అది ఇప్పుడు సంభవమే కాదు, తప్పనిసరి అవుతుంది. నీవిక అదివరకల్లే ఉండలేవు.

(*CWM* Vol. 3, pp. 4-7; Vol. 16, pp. 311-12; Vol. 4, p. 94)

అనువాదం: ఆరోధృతి

సమర్పణ – అతి త్వరితమైన మార్గము

కోరికలను వదిలించుకున్నంత మాత్రాన ముక్తి లభించదు. కోరికలను వదిలించుకోవటం కూడ అంత సులభం కాదు. ఎందుకంటె మనిషి అనగా కోరికల పుట్ట. ఎట్టి బేరసారాలు లేకుండా నిన్ను నీవు భగవంతునికి సమర్పించుకొని నీ బాధ్యతనంతా ఆయనకే అప్పచెప్పాలి. ఎప్పుడూ నిన్ను గురించే ఆలోచించే దురలవాటును మానుకోవాలి. నీ మనస్సుకంటె చాల గొప్పది, శక్తిగలది, సంతోషమైనది, అనంతమైనది అయిన మరో వస్తువున్నది. నీకది కావాలా లేక నీ చిన్ని కోరికల తృప్తి కావాలా?

– సంపాదకుడు

(1957-58 లో శుక్రవారం క్లాసులో జగన్మాత బుద్ధుని "ధమ్మపద" నుండి కొన్ని సూక్తులు చదివి, అవసరమైనచోట వ్యాఖ్యానాలు చేసేవారు. ఒక సూక్తిని గురించిన వ్యాఖ్యలు ఇక్కడ ఇస్తున్నాము.)

> *నైతికసూత్రాలు, నైతికప్రవర్తనవల్లకాని, విశాలమైనజ్ఞానం వల్లగాని, ధ్యానంవల్లగాని, ఏకాంతజీవనంవల్లగాని, ఆలోచనవల్లగాని ప్రపంచంలో నివసించేవారికి తెలియని మోక్ష ఆనందాన్ని నేను పొందానన్న భావన వల్లగాని ఎవరూ కూడా భిక్షువు అనిపించుకోరు. సమస్తకోరికల నిర్వాణం సిద్ధించేవరకు మీరు జాగ్రత్త వహించాలి, ఓ భిక్షువులారా!"*

మనం ఈ చివరి పాఠం చదువుదాం. అది ఆసక్తికరమైనది.

ఆనందానికి మార్గం

నైతికప్రబోధాలవల్ల, నైతికసూత్రాలు పాటించడంవల్లగానీ, విశాలవిజ్ఞానం వల్లగానీ. ధ్యానంవల్లగానీ, ఏకాంతజీవనంవల్లగానీ, ఆలోచనవల్లగానీ నిజమైన ఆనందం రాదు. అన్ని కోరికలను త్యజించడంవల్లనే ఆ ఆనందం కలుగుతుంది. అన్ని కోరికలను త్యజించడం సాధ్యం కాదు. దానికి ఒక జీవితకాలం అవసరమవుతుంది. నిజం చెప్పాలంటే, ఇది నిషేధాత్మకమైన విధానం. ఒకానొక దశలో అటు

వంటి నియమం చాలా అవసరం. అనివార్యం కూడా. ఎందుకంటే మొదట ప్రధానమైన కోరికల్ని త్యజించడం ప్రారంభించాలి. అవే నిన్ను అధికంగా బాధిస్తుంటాయి.

కోరికలు దాగివుంటాయి

తరువాత రహస్యమైన కోరికలను వదలాలి. కాని అది చేయవలసిన పనుల రూపంలో ఉంటాయి. లోపలనుండి ఆవేశాలు రావచ్చు. వాటిని కనుగొని, అధిగమించడానికి ఎక్కువ చిత్తశుద్ధి కావాలి. సమయం పడుతుంది. బాహ్య భౌతికప్రపంచంలో, భావాలు, సంవేదనలు, ఉద్వేగాల ప్రపంచంలోని, మానసికప్రపంచంలోని భావతరంగాలు – ఇటువంటి క్షుద్రమైన వాంఛల్ని తరిమికొట్టామని భావిస్తారు. కాని అవి ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచంలో తలయెత్తుతాయి. అవి మరీ ప్రమాదం, మరీ సూక్ష్మమైనవి. వాటికన్న అదృశ్యమైనవిగా వుంటాయి. వాటిని కోరికలని అనలేము. ఒకవేళ కోరికలను వదిలించుకున్నా కూడ ఒక విధమైన ఆనందం కలుగవచ్చునేమోగాని, అది అంత గొప్పగా ఏముండదు. అది గమ్యం చేరడానికి వేగవంతమైన దారి కాదు.

నిన్ను దైవాధీనం కావించుకొనుట

మొదటిలోనే అసలు సమస్యను పట్టుకొని, సాహసంతో, కృతనిశ్చయంతో అడుగువేస్తే, కోరికల్ని వేటాడడానికి సుదీర్ఘమైన, కష్టభూయిష్ఠమైన, బాధాకరమైన, నిరాశతో కూడిన మార్గంలో ప్రయాణించడంకన్నా, చాలా సరళంగా, సర్వసమగ్రంగా, బేషరతుగా.... ఎవరైనా మహోన్నత సత్యానికి, మహోన్నత సంకల్పానికి, మహోన్నత పురుషునికి తనలో తాను సమర్పించుకుంటే, ఆయన దివ్యహస్తాలలోకి తనను తాను అర్పించుకుంటే ఎటువంటి లెక్కలు వేసుకోకుండా, మొత్తం అంతర్గత చైతన్యమంతా ఏకోన్ముఖమైన వెల్లువగా మారితే, – అహంకారాన్ని త్యజించడానికి అదే అతివేగవంతమైన, అతిసమగ్రమైన మార్గం. ఇది చాలా కష్టమని అందరు అంటారు. కాని కనీసం ఒక చురుకు, ఒక ఉత్సాహం, ఒక ఉద్వేగం, ఒక వెలుగు, ఒక సౌందర్యం, ఒక తీవ్రసృజనాత్మక జీవనం వుంటాయి.

నిర్వాణమనగా నేమి? కోరికలు లేకపోతే అహం ఏ మాత్రం జీవించదు. నిజమే అహం కరిగిపోయినప్పుడు చైతన్యం శిథిలమైపోయినట్లనిపిస్తుంది. కోరికలన్నీ భస్మీపటలమైన నిర్వాణస్థితికి చేరడానికి సన్నద్ధం కావచ్చు. కాని మన అహం పరమాత్మని తేజస్సులో అదృశ్యం కావడమే నిజమైన నిర్వాణం అని భావించాలి. ఈ ఆత్మసమర్పణ పరిపూర్ణమైతే, సర్వసమగ్రమైతే, బేరసారాలు లేని, ఎటువంటి అరమరికలు లేని సమర్పణభావనే క్రియాత్మకమైన, నిజమైన మార్గం. తనను గూర్చి తను ఆలోచించకుండా, తనకోసం బ్రతకకుండా, తనను ప్రస్తావించకుండా, అతిలోక రమణీయమైనది, రోచిర్మయమైనది, ఆనందమైనది, శక్తిప్రదమైనది, కారుణ్యసహితమైనది, అనంతమైనది ఏదో దానిని గూర్చి ఆలోచించడం – అంతకు మించిన ప్రగాఢ ఆనందం మరొకటి లేదు. అదొక్కటే విశిష్టమైనది. పొందదగినది. ప్రయత్నించ తగినది. మిగతా అంతా కాలక్షేపం చేయడమే.

ఒక పర్వతం చుట్టూ తిరుగుతూ, నెమ్మదిగా, కష్టంతో, అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వందల ఏళ్ల తరబడి శ్రమించడానికి, కనిపించని రెక్కలు ధరించి శిఖరాగ్రానికి ఒక్కసారి ఎగరడానికి మధ్య వున్న తేడా అది.

*

విశ్వచేతనకు దివ్యచేతనకు తేడా

దైవంతో సాయుజ్యం చెందడానికి ఆకాంక్ష, సమర్పణ మొ॥ అనేక మార్గాలు ఉన్నాయి. సహనం, పట్టుదల, చిత్తశుద్ధితో ఒక మార్గాన్ని అనుసరిస్తే ఆ మార్గం ద్వారా దైవాన్ని పొందవచ్చును. భగవంతుని చేరాలన్న కృతనిశ్చయం వెనుకగల వ్యక్తి ప్రకృతిని ప్రేరేపించే ఉద్దేశమే ఆకాంక్ష. వ్యక్తి అహంకారపు ఇరుకుదారులలోంచి బైటపడటాన్ని సమర్పణగా నిర్వచించవచ్చును. భగవంతునికి సమర్పించుకోవడం అంటే సంకుచితమైన సరిహద్దుల్ని చెరిపివేయడం.

భగవంతుడే వ్యక్తిని సంపూర్ణంగా ఆక్రమించి, భగవంతుని లీలకు కేంద్రబిందువుగా తనను తాను రూపొందడం – ఇదీ సమర్పణ.

యోగులు ఎంతగానో అభిలషించే విశ్వచైతన్యం భగవంతుడు కాదు. నీ సరిహద్దుల్ని నువ్వు విచ్ఛిన్నం చేసుకోవచ్చును కాని విశాలత్వాన్ని, విశ్వ అనేకత్వాన్ని దైవంగా భావించడం తప్పు.

సత్యం, అసత్యం కలగలుపే విశ్వచైతన్య భ్రమణం. అక్కడ ఆగిపోవడంకన్నా మించిన అపరిపూర్ణత్వం మరొకటి లేదు. విశ్వాతీతసత్యాన్ని సిద్ధింపచేసుకోకుండా, విశ్వచైతన్యాన్ని పొందవచ్చు. అయితే భగవంతుని పొందడంవల్ల అసత్యానికి తావులేని విశ్వజనీన సిద్ధి కూడా పొందవచ్చును.

(CWM Vol. 3, pp. 267-69, 168-69)

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

సమర్పణకు త్యాగానికి తేడా

యోగమనగా నిన్ను నీవు అధిగమించుట. దైవానికి సమర్పించుకోవటం వలననే ఇది సాధ్యం. కాని సమర్పించుకోవట మనగా నిన్ను నీవు త్యాగము చేసుకొనుట కాదు. త్యాగమనగా బలి ఇవ్వటం అనుకోవటం చాలా పొరపాటు. త్యాగము చేయవలసినది నీ అహంకారమును, మానసిక వ్యాపారములను, క్షుద్రమైన బుద్ధులను. నిజమైన సమర్పణవలన నీకు చాలా గొప్ప ప్రయోజనములుంటాయి. నువ్వు నీ అల్పిష్టి మనస్సును వదిలేసి మరో విశాలప్రపంచంలోకి ప్రవేశిస్తావు. నీ మానవమానసము దివ్యమానసమౌతుంది. ఒక నీటిచుక్క సముద్రంలో కలిసిపోయి దానియొక్క గంభీరతను, విశాలతను, అనంతత్వాన్ని పొందుతుంది.

– సంపాదకుడు

ప్రశ్న: అర్పణ, త్యాగము ఒక్కటి కాదా?

దేనిని త్యాగం చేయాలి?

కాదు. మన యోగంలో త్యాగానికి తావు లేదు. అయినా ఈ మాటని అన్వయించుకోటాన్ని బట్టి అంతా ఆధారపడి వుంటుంది. భగవదర్పణం అని దీనికి నిర్దుష్టమైన అర్థం. కాని ఇప్పుడీ పదం ప్రముఖంగా ప్రయోజనాత్మకంగా కాక వ్యతిరేకార్థంలో నాశనకారి అనే అర్థంలో వాడబడుతోంది. అది నష్టాన్ని, ఆత్మాహుతిని సూచిస్తుందేకాని జన్మచరితార్థతని కాదు. ఇలాంటి త్యాగం నిన్ను భౌతికస్థాయినుంచి అత్మోన్నతస్థాయికి ఎదగనీయదు. అది నిన్ను దిగజార్చివేస్తుంది. ఒకవేళ ప్రాణత్యాగమే చేస్తే ఇక నువ్వు జీవితంలో సాధించవలసినదేమీ చెయ్యలేవు. ఈ రకమైన త్యాగభావం ఒత్తిడికి, బలవంతానికి, సంకుచితత్వానికి, ఆత్మనిరాకరణానికి లోబడి ఉంటుంది. ఇది అసహజమైనది. నీలోని అంతరంగ విస్తృత వికాసానికి ఆటంకం.

సమర్పణయొక్క స్వరూపము

ఇలాంటి త్యాగం సమర్పణ కాబోదు. నీ సర్వస్వాన్ని ఇచ్ఛాపూర్వకంగా, ఆనందంగా, దైవానికి అర్పించుకోవటమే సమర్పణ. దివ్యోన్నత చైతన్యాంశగా దివ్యచైతన్యంతో సంలీనం కావటమే దైవార్పణ. అర్పణ నిన్ను వృద్ధిపరుస్తుందే కాని హీనస్థితికి దిగజార్చదు. నీ వ్యక్తిత్వం బలపడుతుందే కాని నీరసపడదు. నీ సమర్పణ సంతోషంగా పరిపూర్ణంగా ఇచ్ఛాపూర్వకంగా ఉండాలి. ఏ కించిత్ త్యాగభావం మదిలో మెదిలినా అది సమర్పణ అవదు సరి కదా అయిష్టంగానో, ప్రయత్నపూర్వకంగానో, బాధగానో, నిన్ను నీవు నిర్దేశించుకుని ఇచ్చుకునేదిగానో ఉంటుంది. ఫలితంగా అర్పణభావంలో ఉన్న సంతోషం లోపిస్తుంది. ఒత్తిడికి లోనై చేసేది ఏదైనా అది సక్రమం కాదని తెలుసుకోవాలి. నిజమైన సమర్పణ నిన్ను పెద్దవాణ్ణిగా చేస్తుంది. నీ సామర్థ్యాన్ని పెంచుతుంది. ఫలితంగా గుణంలోను, పరిణామంలోను శ్రేష్టతరంగా భాసిస్తావు. సమర్పణతో నీవొక విశాల నవలోకంలో అడుగిడినట్లు భావిస్తావు. ఇది నీకు సమర్పణవల్ల తప్ప మరోలా సాధ్యం కాదు.

సముద్రాన్ని తాకిన నీటిబిందువు వేరుగా తన ప్రత్యేకరూపాన్ని నిలుపుకోవాలనుకుంటే అది కేవలం నీటిబిందువుగానే మిగిలి వుంటుంది. చుట్టూవున్న అపారసముద్రజలాల సమ్మర్ధనంతో ఉక్కిరిబిక్కిరైపోతుంది. అలాగాక సాగరవశమై, ఐక్యత పొందిన పుడు అల్పమైన నీటిబిందువు కూడ ఆ సముద్రమంత మహా శక్తిని, స్వరూపాన్ని పొందుతుంది.

జీవాత్మ పరమాత్మలు

ఈ పరివర్తనలో సంశయానికి తావు లేదు. ఇది స్పష్టమైనది, బలీయమైనది, నిశ్చయమైనది. జీవాత్మ విశ్వాత్మ అంశ. అలాటి జీవాత్మ వేర్పాటుధోరణితో తన ప్రత్యేకతను నిలబెట్టుకోవాలనుకుంటే దివ్యోన్నత సత్యాన్ని తెలుసుకోలేదు సరికదా ఆ దరిదాపులకే పోలేదు. అలాకాక, అల్పమైన జీవాత్మ అనల్పమైన విశ్వాత్మకు అర్పణకావించుకొని అనుసంధానించుకుంటే తను పోగొట్టుకునేది తన అల్పత్వము, వేర్పాటుభావము, వికృతాలే. పొందేది అనంత దివ్యతేజస్సును, విశ్వవైశాల్యాన్ని. ఎదురుతిరగటం, తిరుగుబాటు ధోరణి అర్పణకు అవరోధాలు. ఫలితంగా నీకు ప్రాప్తించేది ఘర్షణ, ఒత్తిడి, ప్రయాస. నిన్ను దివ్యశక్తికి దూరంచేసేవి అల్పత్వ, బలహీనతలే. అర్పణభావం లేకపోతే, హరించి అదృశ్యమౌతావు. దివ్యజ్ఞానానుబంధంతో సమర్పణ కావించుకున్న వ్యక్తి అస్పష్టతలను అజ్ఞానాన్ని తొలగించుకుని ప్రక్షాళనం పొందుతాడు. విశ్వాత్మజ్ఞానశక్తులకు తనూ భాగస్వామి కాగలుగుతాడు. అలాకాక దివ్యచైతన్యానికి దూరమై ఏకాకిగా ఉంటే, అవధిలేని ఈ విశాల విశ్వంలో ఓ చిన్ననీటిబొట్టుగా మిగిలిపోతాడు. ప్రతిఘటన, బుద్ధిహీనతకి దారితీస్తుంది. నీకంటె ఎన్నో రెట్లు బలమైనశక్తితో ఢీకొంటే నీ తల పగులుతుంది. నీ మానాన నీవు నీ గూటిలో సామాన్యజీవనం సాగిస్తూన్నంతవరకు నీకు ఏ బాదరబందీ ఉండదు. కాని నీవు దైవానికి దగ్గరయేకొలదీ నీకు రెండు ప్రత్యామ్నాయాలుంటాయి. ఒకటి దైవంతో సంలీనమయేందుకు ఆత్మార్పణ కావించుకొని విస్తృతిపొంది మహిమాన్వితుడవు కావటం;

అలాకాక ప్రతిఘటించి దైవోపహతుడవై శక్తులుడిగి ఆత్మోన్నతికి నోచుకోక ఎందుండి వచ్చావో అందులోనే విలీనమైపోవటం.

(CWM Vol. 3, pp. 114-16)

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

సమర్పణ అనగా వ్యక్తిత్వాన్ని చంపుకోవడమా?

ఏకము అనేకమగుటయే ఈ సృష్టి. కాని ఈ ప్రక్రియలో మనిషి అంధకారంలో మునిగిపోతాడు. కాళ్లుచేతులు కట్టుకొని ఈ ప్రపంచంలోకి వస్తాడు. ఈ మానసిక, ప్రాణిక, దైహికములు అంతేకదా మరి. వాటి నిర్బంధాలనుంచి తప్పించుకోవాలంటె దేవుని సాయమవసరము. "నా నిజరూప మేమిటో నాకు చెప్పు" అని దైవాన్ని వేడుకున్నట్లయితే ఆయనే నీకు బంధవిముక్తి కలిగిస్తాడు. అప్పుడు నీ నిజస్వరూపమేమిటో తెలుసుకొని నీవు ఆశ్చర్యపోతావు. మునుపటికంటె వెయ్యిరెట్లు జ్ఞానంతో భాసిస్తావు. దానిని నీ స్వశక్తితో పొందలేవు. — సంపాదకుడు

సమర్పణయొక్క నిజ స్వరూపము

సమర్పణగురించి చాలా తప్పుడు భావాలు ప్రచారంలో వున్నాయి. నిన్ను నువ్వు సమర్పించుకున్నట్లయితే నీ వ్యక్తిత్వం దెబ్బతింటుందని చాలామంది అనుకుంటారు. కాని అది శుద్ధతప్పు. వ్యక్తిత్వమనగా దివ్యచైతన్యంలోని ఒక అంశమే గదా. తనలోని దివ్యాంశను ఆవిష్కరించేందుకు ఉద్దేశించబడినవాడు వ్యక్తి. కానీ నిమ్నచేతన ప్రభావంవలన వికారము చెందుతాడు. దైవంపట్ల తానేర్పర్చుకున్న సక్రమవైఖరితో నిమ్నప్రకృతి తాలూకు దుష్ప్రభావాలనుంచి పునీతుడు కాగలుగుతాడు. దైవానికి చేరువయేకొలదీ నిమ్నస్థాయిలో దాపురించే అజ్ఞాన, అస్పష్ట మాలిన్యాల కతీతంగా ఉన్న వ్యక్తిత్వశక్తితో విశిష్టంగా దేదీప్యమానంగా ప్రకాశి

స్తాడు. అప్పుడు తన వ్యక్తిత్వం మహిమాన్వితమై గరిష్ఠస్థాయిలో వైభవోపేతంగా వెలుగుతుంది. నిమ్నప్రకృతికి చెందిన పరిమితులను అజ్ఞానాన్ని, దోషాలను, వికృతాలను పరిత్యజించాలి. తన నిజ వ్యక్తిత్వాన్ని పెడత్రోవ పట్టించుకోకుండా జాగ్రత్తపడాలి. ఈ సంకెళ్లనుంచి విముక్తి పొందాలి.

దైవములో వ్యక్తి పరిపూర్ణత నొందుట

వ్యక్తి ఎప్పుడూ తన వేర్పాటుతనాన్ని, అజ్ఞానాన్ని పరిమిత స్థితినే ప్రేమిస్తాడు. (The world is in love with its own ignorance – *Savitri*) ఈ ప్రేమ, ఈ నైజం వ్యక్తి శరీరాకృతికి సహజమైనది. ఇది లేకపోతే తానొక ప్రత్యేక వ్యక్తిననే స్పృహ ఉండదు. ఈ స్వభావాన్ని పదిలపరచే లక్షణం మనిషికి సహజంగా ఉంటుంది. కాని దైవానికి సంబంధించినంతవరకు ఇది పొరపాటు. ఎందుకంటే దైవంలో నువ్వు నీ వ్యక్తిత్వాన్ని పోగొట్టుకోవు. పోగొట్టుకొనవలసినది అహంకారం. నిరంహాంకారంలో నీ నిజవ్యక్తిత్వం నిలుస్తుంది. దివ్యవ్యక్తిత్వం భౌతికవ్యక్తిత్వంవలె తాత్కాలికం కాదు. దివ్యచైతన్య సంసర్గజ్ఞానం నీకే పాటి వున్నా నీకు పోయేదేమీ వుండదని గ్రహిస్తావు. మృత్యువుకి అతీతుడవని తెలుసుకుంటావు. నశించేది భౌతికశరీరమే కాని నిజవ్యక్తిత్వం కాదని నీకు తెలుస్తుంది. ఉన్నత రూపాంతరీకరణ సంసర్గంలో నీ భయాలన్నీ పటాపంచలైపోతాయి. భౌతికశరీరం మృదుత్వాన్ని సంతరించుకుంటుంది. నిజవ్యక్తిత్వం కోల్పోకుండా నీవెలా కావలిస్తే అలా మలుచుకోగలుగుతావు. ఇప్పుడు కూడా నీ శరీరం జడము. ఇతరుల తాలూకు సుఖదుఃఖాల ప్రకంపనలు మనలను కదిలిస్తాయి. వారిపట్ల సానుభూతి, సద్భావాలు కలుగుతాయి. ఆ కదలికలు మనస్సులో ప్రస్ఫుటమౌతాయి. ముఖం మనసుకి అద్దం పడుతుంది.

(CWM Vol. 3, pp. 116-17, 169)

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

శరణాగతి

మనిషి అజ్ఞానంలోంచి బైటపడేందుకు దేవుని సహాయాన్ని కోరు తాడు. నిన్ను నీవు సమర్పించుకోవటంవలన ఈ సహాయం లభిస్తుంది. మొదట "నేను నీ వాడనే" అని నీ మనస్సుతోను, "నేను నీకు బందీని, నన్ను వశం చేసుకో" అని నీ హృదయంతోను నివేదించుకుంటావు. నీకు తెలియకుండానే నీలోని అనేక విషయాలు ఎదురుతిరుగుతూ వుంటాయి. దీని కొక్కటే మందు. నువ్వు నిదానంగా నిన్ను శోధించుకొని మూలమూలల్లో నక్కివున్న దొంగలను పట్టుకొని దైవానికి చూపించాలి. నిన్ను నీవు చాలా క్షుణ్ణంగా, నిశ్శేషంగా సమర్పించుకోవాలి. నీ వ్యక్తిత్వాన్ని అంతటిని నీ ఆత్మచుట్టు ఐక్యము చేసినప్పుడుగాని నీ సమర్పణ పూర్తి కాదు.

— సంపాదకుడు

దైవమే శరణము

నీ జీవితభారాన్ని సంపూర్ణంగా దైవానికి అప్పగించడమే శరణాగతి. ఈ నిర్ణయమే లేకపోతే ఏదీ సాధ్యం కాదు. యోగసాధన ప్రసక్తే ఉండదు. యోగసాధన శరణాగతితోనే ప్రారంభమవుతుంది. జ్ఞానమార్గంలోగానీ, భక్తిమార్గంలోగానీ శరణువేడుకోవచ్చు. భగవంతుడు మాత్రమే సత్యమనే విషయము నీ అంతరంగంలో ప్రగాఢంగా దీపించవచ్చు. లేదా దైవం వినా నువ్వు బ్రతకలేవని అనిపించవచ్చు. ఆనందంగా వుండాలంటే ఇదొక్కటే మార్గమనే అంతర్గత స్పందన నీలో కలగవచ్చు. "నేను పూర్తిగా ఆ దైవానికి

చైత్య పురుష ప్రభావము

చెందిన మనిషినే తప్ప నాదంటూ ఏమీ లేద" నే దృఢనిశ్చయంతో చైత్యపురుమని యిచ్ఛానుగుణంగా సర్వమూ దైవానికి అప్పగించుకోవచ్చు.

ఆ తర్వాతే ఆత్మార్పణ జరుగుతుంది. "మంచి, చెడు, చీకటి వెలుగుల సమిశ్రితజీవినైన నేను వున్నపాళంగా నీకు అర్పితమవుతున్నాను. ఉచ్చనీచాలు, పరస్పర విరుద్ధమైన ధోరణులు, ప్రేర

నీలోని వెలుగు నీడలు

ణాలు మొదలైన వాటన్నిటితోను నన్ను స్వీకరించి, నీ ఇచ్ఛవచ్చిన రీతిలో నన్ను పాలించు తండ్రీ" అని వేడుకుంటావు. ఈ విధంగా ఆత్మార్పణ చేసుకుంటూ ఈ భావానికి నాంది పలికిన నీ చైత్య పురుషుని సంకల్పానుసారంగా నీ వ్యక్తిత్వాన్ని ఏకోన్ముఖం చేయ నారంభిస్తావు. నీ వ్యక్తిత్వంలోని తంతువుల నన్నిటినీ శ్రుతి కలిపి ఒకదాని తర్వాత ఒకటిగా కేంద్రసత్తలో విలీనం చేయాలి. ఇలా నీలోని వివిధాంశాల ఏకీకరణ కాకుండా స్వతఃసిద్ధంగా నిన్ను ఆ పరమేశ్వరునికి సమర్పణ కావించుకోగలవు కానీ అదంత ఫలప్రదం కాదు. నీ వ్యక్తిత్వం ఎంత ఏకీకృతమైతే నీ ఆత్మార్పణ అంత సంపూర్ణమవుతుంది.

నీ సమర్పణకు పరాకాష్ఠ

ఈ విధంగా సర్వసమర్పణ పూర్తికాగానే యిక నిన్ను నీవు ఆహుతి (consecration) చేసుకుంటావు. నీ సాధనా క్రమంలో పరాకాష్ఠ అయిన ఈ ప్రపత్తి తర్వాత ఏ విధమైన కష్టాలు లేకుండా అంతా సవ్యంగా సాగుతుంది. అయితే ఒక్కసారే సమగ్రంగా నిన్ను నీవు నివేదించుకోలేవనే విషయం మాత్రం గుర్తుంచుకోవాలి. సాధారణంగా మొదట్లో ఒకటి రెండు రోజులు నిన్ను నీవు సంపూర్ణంగా నివేదన చేసుకున్నావనే భ్రమ నీకు కలుగవచ్చు. ఇక అంతా దానంతటదే సాగిపోతుందని అనుకోగలవు. అలా అనుకొని ఆత్మతృప్తి ఏమాత్రం పొందినా నీ పురోగతిని నీవే ఆలస్యం చేసుకుంటావు. ఎందువల్లనంటే నీలో పరస్పర

నీలోని విరోధశక్తులు

విరుద్ధమైన అనేక సంస్కరణలు పోరు పెడుతుంటాయి. ఒక విభాగము దైవానికి తనను తాను నివేదించుకుంటే మిగతా భాగాలు ఒప్పుకోవు. "మమ్మల్ని మేము సమర్పించుకోలేదు" అంటాయి. అంతేకాక తమ స్వేచ్ఛకోసం, గుర్తింపుకోసం ఘోషించడం ప్రారంభిస్తాయి. వాటన్నిటినీ నీవు సమాధానపరచి పరమ సత్యాన్ని వాటికి చూపించాలి. ఓపిగ్గా నీలో నీవు కలయచూసుకుంటూ మూలమూలల్లో శోధించి తిరుగుబాటుచేస్తున్న అంశా

లకు ఎదురునిలిచి వాటికి నచ్చచెప్పాలి. ఈ విధంగా నీ మానసిక, ప్రాణిక దైహిక విభాగాలన్నిటినీ క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి అవన్నీ తాముగా దైవానికి నివేదించుకునేటట్లు చేస్తే అప్పుడే నీ సమైక్య సమర్పణ సంపూర్ణంగా జరిగినట్లవుతుంది. ఇక ఏ రకమైన కష్టాలూ వుండవు. అపుడిక నీవు అంధకారంలోనుంచి జ్ఞానజ్యోతివైపు కాకుండా జ్ఞానంనుండి విజ్ఞానానికీ, వెలుగునుంచీ దివ్య కాంతి దగ్గరకూ, ఆనందంనుంచి అమందానందం వైపుకు నడుస్తూ రూపాంతరీకరణకు ప్రయత్నిస్తావు.

దైవానుగ్రహమే ముఖ్యాధారము

సంపూర్ణమైన ప్రపత్తి అంత సులభతరమైనది కాదనేది నిర్వివాదాంశము. నీ అంతట నువ్వే చేయాలంటే ఎంతకాలం పడుతుందో నిర్దిష్టంగా చెప్పలేము. భగవత్కాటాక్షముంటే మాత్రం అలా జరగదు. కొద్దికొద్దిగా దైవబలం అప్పుడప్పుడు అన్నివైపులా సహాయపడితే అది సులభసాధ్యమే. అది ఎంతకాలంలో సాధ్యపడుతుందనేది వ్యక్తి మీద ఆధారపడి వున్నప్పటికీ పట్టుదలతో ఉంటే త్వరగానే పూర్తికావచ్చు. గట్టి నిశ్చయముంటే చాలు. దేన్నైనా సాధించవచ్చు.

(CWM Vol. 3, pp. 126-27)

అనువాదం: ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి, ఎ. ప్రభావతి

In the mere fact of not thinking of oneself, not existing for oneself, referring nothing to oneself... there is such a profound delight that nothing can be compared to it

The Mother

సమర్పణ – ఒక అద్భుతమైన ఫిల్టర్

సామాజిక జీవితంలో ఒకరిమీద ఒకరి ప్రభావం తప్పకుండా వుంటుంది. నీ పరిసరములనుండి, ఇతర మానవులనుండి వారి వ్యక్తిగత తరంగములు బహిర్గతమౌతూ వుంటాయి. వాతావరణ మంతా మనుమల కోపతాపాలతోను, ఇతర లక్షణాలతోను నిండి పోయి వుంటుంది. నువ్వు ఊపిరితీసుకున్నప్పుడల్లా గాలితోపాటు ఆ తరంగాలు కూడ నీలోకి ప్రవేశించి నిన్నేడిపిస్తాయి. అంటు వ్యాధు లున్నప్పుడు ముక్కుకు గుడ్డ కట్టుకున్నట్టుగానే ఈ బాధలను తప్పించుకుండేందుకు నువ్వొక కవచాన్ని ధరించాలి. దైవమే ఆ కవచము. దైవానికి సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవాలి. నువ్వు చాల అప్రమత్తంగా వున్నట్లయితే నిన్ను సమీపించే శక్తులన్నీ అక్కడికక్కడే ఆగిపోతాయి. కొంతమంది మనుమలు నీకు కీడు తలపెట్టే వాళ్లుంటారు. ఆ తలపులు రూపుదాల్చి నీ లోకి ప్రవేశిస్తాయి. గాలిలో ఇటువంటి శక్తులు అనేకం తేలుతూ వుంటాయి. వాటిని ఒక్కొక్కదాన్ని పరిశీలించి చూడటం చాలా శ్రమతో కూడిన పని. చాల టైము పడుతుంది కూడాను. అలా కాకుండా నిన్ను నీవు నిశ్శేషంగా దైవానికి సమర్పించుకున్నావ నుకో. అప్పుడు ఆయన వెలుగు నిన్ను పరివేష్టించి ఒక అద్భు తమైన ఫిల్టరువలె పనిచేస్తుంది. నీమీదకు దాడిచేసే కీడుగాని, అవాంఛనీయమైన సంఘటనగాని ఆ ఫిల్టరు దగ్గిర ఆగిపోవలసి నదే. ఆ శక్తులు ఎక్కడినుంచి బయిలదేరినయ్యో అక్కడికే తిరిగి వెళ్లిపోతాయి. నీకు హాని కలిగించే శక్తి ఏదైన నీ దగ్గరకు వస్తుందనుకో – నీ ద్వారములు మూసి వుండటంవలన అది అక్కడే ఆగిపోతుంది. ఒక్క దైవశక్తులకు (స్పందనలకు) మాత్రమే నీ ద్వారములు తెరచుకుంటాయి

(CWM Vol. 6, pp. 214-15)

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి, రా॥ లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

సమర్పణ – సవివరణ

'యుజ్' అనే ధాతువునుండి వచ్చిన పదము యోగము. అనగా కలుపుట. కాని దైవము మనకు కనపడదు కదా? మరి ఆయన్ని పట్టుకోవడమెలా? ఈ పని ఆయనకే అప్పచెప్పాలి. "హే భగవాన్, నేను నీ సేవకుడను. నా జీవితాన్ని నీ కంకితం చేస్తున్నాను" అని చెప్పాలి. ఈ అంకితభావాన్ని సవిస్తరంగా అమలుచేయాలి. అడుగడుగునా దానిని నిర్ధారించుకుంటూ పోవాలి. ఎంత చిన్నవిషయమైనా సరే వదలకుండా నీ సర్వస్వాన్ని ఆయన వశం చేయాలి. ఎంత క్షుణ్ణంగా అంకితం చేసుకుంటే అంత చకచకా నీ సాధన సాగిపోతుంది. మనది పూర్ణయోగం. నేను ధ్యానం చేసుకుంటున్నప్పుడు దేవుడ్ని గుర్తు చేసుకుంటాను. మిగతా సమయాలలో యథేచ్ఛగా వుంటాను అంటే కుదరదు. కలలో కూడా ఏమరుపాటు పనికిరాదు.

– సంపాదకుడు

ప్రశ్న: యోగమార్గంలో ముందుకు సాగాలంటే దైవానికి మొత్తం సమర్పించుకోవాలంటారు కదా! తనదైన అత్యల్పమైన విషయాలనూ, అప్రధానమైన చర్యలనూ కూడా అర్పించేసుకోవాలనటంలోని అంతరార్థమేమిటో?

యోగమంటే దైవంతో సమాగమము; అది దైవానికి నిన్ను నీవు సమర్పించుకోవటంతో మొదలవుతుంది. ప్రారంభంలో "నేను దైవానికి దాసుడను, నా జీవితం దైవానికి మాత్రమే అంకితం; ఈ నా ప్రయత్నమంతా దివ్యజీవనం పొందడానికే" అని మామూలుగా చెప్పినట్లు చెప్పి సరిపోయిందనుకుంటాము. కానీ ఇది మొదటి మెట్టు మాత్రమే. కేవలం అలా అనుకున్నంతమాత్రాన సరిపోదు. *నీ జీవితమంతా భగవదర్పణంగా గడపాలని నిశ్చయం చేసుకుంటే అది ప్రతిక్షణం మననం చేసుకుంటూ నీ చర్య లన్నిటిలోనూ వివరంగా దాన్ని నిరూపించుకోవాలి.*

నువ్వు దైవానికే చెందినవాడివి

అడుగడుగునా దైవానికి చెందినవాడివనే ఎరుక నీలో ఉండాలి. నీ ఆలోచనల్లో, చేతలలో పనిచేస్తున్నది ఆ దివ్యచైతన్యమేననే అనుభూతి నీలో కలగాలి. ఇక నీదనేది వుండకూడదు. అంతా ఆ దైవాన్నుంచే వస్తోందనే భావనతో అంతా ఆ దైవానికే అర్పించాలి. ఈ భావన నీకు కలిగినప్పుడు సాధారణంగా అల్ప విషయాలని అశ్రద్ధగా వదిలేసిన విషయాలు కూడా ఎంతో ప్రాధాన్యత పొందుతాయి. నీ దృక్పథం చాలా విస్తృతమవుతుంది.

దేవుని సమక్షము నందుండుట

సాధారణ సమర్పణను జీవితంలో వివరంగా అమలుజరపాలంటే ఇలా నడచుకోవాలి. *నిరంతరం భగవంతుని సన్నిధిలోనే జీవించు. ఏ పని చేస్తున్నా ఆ దివ్యత్వమే నీలో ఉండి చేస్తున్నట్లు భావించు.* నీ కదలికల నన్నిటినీ దానికే అర్పించు. నీ ఆలోచనలూ, భావనలే కాకుండా తినడం, తాగడం వంటి అతిసాధారణ కృత్యాలను కూడా ఆ దైవమే నీ ద్వారా చేస్తున్న భావనలో నిరంతరం ఉండాలి. ఈ విధంగా నీ జీవన గతులన్నీ దివ్యత్వంతో కలిసి జరిగినప్పుడు నీలో భిన్నత్వం లేకుండా ఏకత్వమే రాణిస్తుంది. ఇక నీలో కొంతభాగం మాత్రమే దైవానికి కేటాయించి మిగతాదంతా సాధారణ విషయాల్లో మునిగి తేలడం కాకుండా మొత్తం జీవితం దైవకైంకర్యమవుతుంది. క్రమంగా నీలో సమగ్ర రూపాంతరీకరణ సిద్ధిస్తుంది.

సూక్ష్మాతి సూక్ష్మమైన నివేదన

పూర్ణయోగసాధన అంటే ప్రతి చిన్న వివరంతో సహా సమగ్ర జీవితమే పరివర్తనజెంది దివ్యమైపోవాలి. ఇందులో అక్కర్లేనిదీ, అల్పమైనదీ లేదు. "ధ్యానంలోనూ, ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు చదువుకునేటప్పుడూ, సత్సంగంలోనూ వెలుగు కోసం తపిస్తూ దాన్ని ఆహ్వానించే స్థితిలో ఉంటాను. కానీ బయట తిరుగుతూ, స్నేహితులతో మాట్లాడేటప్పుడు మాత్రం ఇదంతా వదిలేస్తాను" అనుకుంటే మాత్రం నీలో ఏ మార్పు జరగదు. నిజమైన ఐక్యత జరగకుండా విడివిడిగానే ఉండిపోతావు. ఏదో కొద్దిగా

శ్రేష్ఠ జీవిత ఛాయలను మాత్రం కొద్ది కొద్దిగా దర్శించగలవేమో. ధ్యానంలోనూ, అంతర్గత చైతన్యంలోనూ కొన్ని కొన్ని అనుభవాలూ, సిద్ధులూ కలుగవచ్చునేమో కానీ నీ శరీరంలోనూ, బాహ్య జీవితంలోనూ ఏ మార్పూ లేకుండానే ఉండిపోతావు.

ప్రశ్న: ఆలోచనల్లో నిమగ్నమై వున్నప్పుడూ, మెదడుతో పని చేసేటప్పుడూ దైవాన్ని మరచిపోతామెందుకని? దైవంతో సంపర్క కూడా ఉండదెందుకని?

నీ చైతన్యమింకా వేర్వేరు భాగాలుగా ఉండటమే దానిక్కారణము. నీ మనస్సులో దైవమింకా స్థిరపడలేదు. దివ్యజీవనానికి నీవు పూర్తిగా అంకితం కాలేదన్న మాట. పూర్తిగా అంకితమైతే నీవు ఎన్ని పనుల్లో మునిగితేలుతున్నాకూడ దైవం నీతో వుండి సహాయం చేస్తున్నట్లు గమనించే వాడివే.

నీ కార్యకలాపాలన్నిట్లో, సాధారణమైనవీ, బౌద్ధికమైనవీ ఏ పనుల్లో ఉన్నప్పటికీ "స్మరించు, సమర్పించు" అనేది నీకొక మంత్రం కావాలి. చేసే ప్రతి పనిని భగవదర్పణంగా చేయటం వలన నీ పనులన్నీ అద్భుతంగా జరిగిపోతాయి. చెడ్డగా పరిణమించవు.

ప్రశ్న: అమ్మా! ఆరంభంలో మీరు చెప్పినట్లుగానే చేస్తాము కానీ పూర్తిగా పనిలో లీనం కాగానే మరచిపోతాము. గుర్తుంచుకోవాలంటే ఏం చేయాలి?

మనకు యోగసిద్ధి అనే లక్ష్యం ఒకటుంది కదా! అదే పరాకాష్ఠ. అదే మోక్షం. మిగతాదంతా అందుకు సన్నాహమే. అదే దివ్యచైతన్యం, దైవం వినా నీవు అశక్తుడవనీ, ఏమీ చేయలేవనీ అనుకోవడమే. ఆ పరిస్థితి వచ్చినప్పుడు దైవసన్నిధి లేకపోతే నీవు చేసే పనికి అర్థం కనిపించదు. నీ జ్ఞానం, శక్తి మొదలైనవన్నీ మాయమైపోతాయి. అలా కాకుండా నీవు వుపయోగించుకుంటున్నది నీ స్వశక్తే అని అనుకున్నన్నాళ్లూ దైవసహాకారం నీకు లభించదు.

దేవుని జ్ఞాపకం పెట్టుకోడమెలా?

యోగసాధన మొదలుపెట్టిన ప్రారంభంలో తరచుగా దైవాన్ని విస్మరించడం జరుగుతుంది. కానీ ఆకాంక్షను నిరంతరం జ్వలింప చేసుకుంటుంటే మర్చిపోవడం క్రమంగా తగ్గిపోయి జ్ఞాపకం పెరుగుతుంది. అయితే అదేదో బలవంతంగా కాకుండా ప్రేమగా, సంతోషంగా చెయ్యాలి. అలా కొంతకాలం జరిగినప్పుడు ఇక భగవంతుని తోడులేకుండా, అంటే దైవస్మృతి లేకుండా పనిచేయవలసివస్తే చాలా ఒంటరితనం, దుఃఖం, దైన్యం నిన్ను ఆవహించేస్తాయి.

దైవమే నీ సర్వస్వము

ఎప్పుడైతే దైవం తోడు లేకపోయినా పనిచేసుకోగలుగుతూ, నిశ్చింతగా సుఖంగా ఉన్నట్లు నీకు అనిపిస్తుందో అప్పుడు ఆ విభాగాన్ని నీవు దైవానికి సమర్పితం చేసుకోలేదని తెలుసుకోవాలి. సాధారణ మానవులు ఆ విధంగా భగవంతుని అవసరం లేకుండానే ఉండిపోతారు. కానీ దివ్యజీవితం కోరేవారి పద్ధతి వేరు. ఇంకా నీవు దైవంతో సంపూర్ణంగా ఐక్యత పొందిన తర్వాత మాత్రం ఆ దైవం రెప్పపాటుకాలం నీనుంచి దూరమైనా నీ ప్రాణం విలవిల్లాడిపోతుంది. ఎందువల్లనంటే ఇప్పుడిక నీ ప్రాణంలో ప్రాణం, నీ జీవనాధారం, నీ జీవితం అంతా ఆ దైవమే. దైవమే లేకపోతే నీకు ఉనికి లేదు.

(CWM Vol. 3, pp. 23-27)

అనువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి

నీలోని అపస్వరా (భిన్న విభిన్న పోకడల) లన్నిటిని పోగుచేసి ఒకే త్రాటిక్రింద ఐక్యపరచుటయే యోగలక్ష్యము.

శ్రీమాత

సరియైన వైఖరి

నువ్వు నిన్ను దేవునికి సమర్పించుకున్నావు కదా అని కాలు మీద కాలు వేసుకొని కూర్చునేవు జాగ్రత్త! నీ బుద్ధిని అటూ యిటూ పరుగెత్త నివ్వకూడదు. 'నీ యిచ్ఛయే జరుగు గాక' అని నువ్వు దైవసంకల్పాన్ని నెరవేర్చేందుకు మాధ్యమంగా నిల బడాలి. నిద్రలో కూడ నీకు జ్ఞానం కలగాలనుకుంటే "నేను నా నిద్రను సచేతనం చేయాలని ఉంది. నేనేం చేయవలెనో దైవమే నాకు మార్గదర్శకమగు గాక" అనే ధ్యాస నీలో ముఖ్యంగా వుండాలి. మరో విషయం, ఏ అభిప్రాయము లేకుండా శూన్య మనస్కుడవై వుండకూడదు. అస్తవ్యస్తంగా వుండి ఏ గాలి వీస్తే ఆ గాలికి కొట్టుకుపో కూడదు. దైవేచ్ఛని అమలుపరచా లంటే ఉత్సాహంతో, ఎక్కుపెట్టిన బాణమువలె లక్ష్యాన్ని ఛేదించేందుకు ఎల్లప్పుడు సంసిద్ధుడవై ఉండాలి. — సంపాదకుడు

నీ బుద్ధిని దైవానికి సమర్పించుట

నువ్వు భగవంతునికి సమర్పించుకుంటే నువ్వు ప్రయత్నానికి ఉద్వాసన చెప్పాలి. కాని దాని అర్థం సంకల్పబద్ధమైన సమస్త చర్యల్ని విడిచిపెట్టడం కాదు. దీనికి విరుద్ధంగా, నీ సంకల్పాన్ని భగవత్ సంకల్పానికి అర్పించుకుని జ్ఞానసిద్ధిని త్వరితం చేయాలి. అది కూడా మరోరూపంలో సమర్పణే.

నువ్వు చేయవలసింది నిష్క్రియాత్మక సమర్పణ కాదు. ఒక రాయిగా మారడం కాదు. భగవత్ సంకల్పానికి నీ సంకల్పాన్ని అర్పించుకోవాలి.

ప్రశ్న: సాయుజ్యం పొందడానికి ముందు ఈ సమర్పణ ఎలా చేయాలి?

నిద్రలో కూడ అప్రమత్తత

నీకు ఒక బుద్ధి (will) ఉంటుంది గదా. ఆ బుద్ధిని నువ్వు సమర్పించుకోవచ్చు. రాత్రుల సమయంలో నువ్వు స్పృహతో ఉండడం దీనికి ఉదాహరణగా తీసుకోవచ్చు. నువ్వు

నిష్క్రియాత్మక సమర్పణ వైఖరి వహిస్తే "నేను ఎరుక కలిగి వుండా లని భగవత్ సంకల్పమైతే, అప్పుడు నేను ఎరుకతో వుంటాను" అని నీ వంటావు. దీనికి భిన్నంగా నువ్వు నీ సంకల్పాన్ని భగవత్ సంకల్పానికి సమర్పిస్తే, నువ్వు సంకల్పించడం ప్రారంభిస్తావు. "నేను రాత్రుల సమయంలో స్పృహతో ఉంటాను" అని నీ వంటావు. అది జరుగుతుందని నీకు దృఢసంకల్పం ఉంటుంది. నువ్వు నిష్క్రియాత్మకంగా కూర్చొని నిరీక్షించవు. 'నా సంకల్పాన్ని భగవత్ సంకల్పానికి అర్పిస్తాను. రాత్రుల సమయంలో స్పృహతో వుండాలని తీవ్రంగా కోరుతున్నాను. నాకు సరియైన జ్ఞానం లేదు. నా కోసం భగవత్ సంకల్పం పని చేయును గాక' అని సద్వైఖరిని అవలంబిస్తే సమర్పణ సాధ్యపడుతుంది.

నీ దృష్టిని కేంద్రీకరించుట

నీ సంకల్పం నెమ్మదిగా, సుస్థిరంగా పని చేయాలి. ఏదో ఒక కార్యం ఎంచుకుని, లేదా ఏదో ఒక నిర్దిష్టవస్తువును కోరుతూ కాదు. లక్ష్యంపై కేంద్రీకరిస్తూ ప్రగాఢమైన ఆకాంక్షగా ఆ సంకల్పం ఉండాలి. ఇది మొదటి సోపానం. నువ్వు అప్రమత్తంగా ఉంటే, ఏం చేయాలో, ఏం చెయ్యడానికి ముందడుగు వేయాలో నీకు ఒక ఆవేశం (inspiration) రూపంలో ఏదో ఒక ఆవేశాన్ని తప్పక అందుకుంటావు. నువ్వు భావించిన దానికన్నా ఫలితం విభిన్నంగా ఉన్నా సరే, నీ చర్య ఫలితాన్ని నువ్వు ఆమోదించటమే సమర్పణ అని నువ్వు గుర్తు పెట్టుకోవాలి. అయితే, నీ సమర్పణ నిష్క్రియాత్మకమైతే, నువ్వేమీ చేయవు. దేనికీ ప్రయత్నించవు. ఒక అద్భుతం జరగాలని నిరీక్షిస్తూ నిద్రకు ఉపక్రమిస్తావు. దివ్యసంకల్పంతో నీ సంకల్పం లేక నీ ఆకాంక్ష ఒక ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నదా లేదా అని తెలుసుకోడానికి, నీకు సమాధానం వచ్చిందో, రాలేదో, నీలోని మనస్సు, ప్రాణికం, శరీరం కాకుండా, నీ హృదయంలో, నీ అంతశ్చేతనలో ఎల్లప్పుడూ ఉండేదో నీకు ఊతమిచ్చిందో, వ్యతిరేకించిందో నువ్వు గ్రహించాలి.

*

ప్రతిరోజు, ప్రతిక్షణము సత్యాన్వేషణ

ఈ విషయాన్నే శ్రీఅరవిందులు ఒక లేఖలో[1] ప్రస్తావించారు. అదే నేను చదవబోతున్నాను. నువ్వు నిర్ణయించుకోవాలి. ఎప్పటికప్పుడు ఆ నిర్ణయం నీ ముందుకు తీసుకురాబడుతుంది. ఎప్పటికపుడు నువ్వు నిర్ణయించుకోవాలి. నీవు నిశ్చయించుకోలేకపోతే నువ్వు పురోగమించలేవు. నీవే నిర్ణయించుకు తీరాలి. నీ కోసం నిశ్చయించే శక్తి ఏదీ లేదు. అదృష్టం కాని, విధి కాని, యాదృచ్ఛికం కానీ ఏదీ లేదు. అది నిజం కాదు. నీ సంకల్పం స్వేచ్ఛతో కూడినది. ఉద్దేశ్యపూర్వకం గానే అది స్వేచ్ఛమయమై వదిలివేయబడుతుంది. నువ్వే నిర్ణయించుకోవాలి. దివ్యమహాత్కాంతి (Light) ని అన్వేషించాలి, సత్యాన్ని ఆకాంక్షిస్తూ సేవకునిగా ఉండాలి – ఈ విషయంలో నువ్వే నిర్ణయించుకోవాలి. అసలు ఆకాంక్ష ఉండాలా వద్దా అన్న విషయం కూడ నువ్వే నిర్ణయించుకోవాలి.

నువ్వు నిరంతరం దైవాన్నెంచుకోవాలి?

నీ సమర్పణను సమగ్రం చేసుకో, నీ కోసం పనిచేయబడుతుంది అని నీతో అన్నప్పుడు, అది సరియైనదే. కాని నీ సమర్పణ సమగ్రం కావాలంటే, నీ సమర్పణ సమగ్రం కావాలని ప్రతిరోజూ, ప్రతిక్షణం సమర్పణ సమగ్రం కావాలని నువ్వు నిర్ణయించుకోవాలి. లేకపోతే నువ్వు ఆ పని చేయలేవు. ఆ పని దానంతట అదే జరగదు. దానిని చేయవలసింది నువ్వే.

అలా జరిగినప్పుడు అంతా సక్రియమే. నీకు జ్ఞానం సిద్ధించినప్పుడు అంతా సవ్యంగా సాగుతుంది. నువ్వు దైవంతో సాయుజ్యం చెందితే ఇంకా బాగా సాగుతుంది. కాని అంతవరకు నువ్వే నిర్ణయించాలి, సంకల్పించాలి, ఎంచుకోవాలి. "నాకోసం సమర్పణ జరిగిపోతుంది. నేనేమీ చెయ్యనక్కర్లేదు. నిద్ర ప్రవాహంలో హాయిగా జారిపోతా!" అని అనుకుంటూ బద్ధకంగా నిద్రకు ఉపక్రమించ వద్దు. అది నిజం కాదు. సమర్పణ దానంతట అది

---

[1] యోగం పై లేఖలు పుటలు 1310-11

జరగదు. ఏదైనా చిన్న అడ్డంకి నీ సంకల్పాన్ని విచ్ఛిన్నం చేస్తే, "అది కాదు" అంటుంది నీ సంకల్పం. అప్పుడేం చేయాలి?

*

ప్రశ్న: "నువ్వు భగవానునికి సమర్పించుకుంటే ప్రయత్నాన్ని విరమించాలి. కాని దాని అర్థం సమస్త సంకల్పబద్ధమైన కర్మ లన్నింటిని వదిలివేయాలని అర్థం కాదు" అని మీరన్నారు.

(ప్రశ్నలు, జవాబులు 1929 ఏప్రిల్ 21)

కాని ఏదైనా చెయ్యాలని అనుకున్నప్పుడు అది వ్యక్తిగత ప్రయత్నం అవుతుంది. అంతే కదా! సంకల్పం మాట ఏమిటి?

వ్యక్తిగత ప్రయత్నము – దైవేచ్ఛ

సంకల్పానికి, ఈ ప్రయత్నానికి (feeling of tension) మధ్య తేడా ఉంది – తనకు మాత్రమే సంబంధించింది వ్యక్తిగత ప్రయత్నం.

దృష్టిని ఏకాగ్రపరచుట

ఈ విధమైన టెన్షన్ చాలా తీవ్రమైనది. బాధాకరమైనది. ప్రతిక్షణం ప్రయత్నం చేయకపోతే అంతా పోగొట్టుకోవలసి వస్తుందన్న భావన. అది వ్యక్తిగత యత్నం. కాని సంకల్పం అంటే పూర్తిగా భిన్నమైనది – నువ్వు చేసే ప్రతి పనిపై ఏకాగ్రం చేసే శక్తి. సంకల్పం: నువ్వు ఉత్తమ పద్ధతిలో చేయగల్గింది అంతా చేయడం. అది పూర్తయిందని కచ్చితంగా లోనుండి ఆదేశం వచ్చే వరకు ఆ పనిని ఆపకూడదు. నీకు వివరించడం కష్టం కాని ఉదాహరణకు యాదృచ్ఛిక సంఘటనల ద్వారా కాకతాళీయంగానే నీ చేతులకు ఒక పని కల్పించబడిందనుకుందాం. కళాకారుని సంగతి తీసుకో. ఒక చిత్తరువును వెయ్యాలన్న ఆవేశం అతనికి వస్తుంది. చిత్తరువు గీయాలని తీర్మానించుకుంటాడు. తనకు ఆవేశం లేకపోతే, తనకతీతమైన శక్తుల ప్రోద్బలం లేకపోతే, తను ఏమీ చేయలేడని అతనికి తెలుసు. అతను ఆ స్థితిలో గీసిన చిత్రం ఏదో రంగులు పులమడం తప్ప అది చిత్తరువు కాదని అతనికి తెలుసు. అంత సవ్యంగా తీర్మానించి, అతను చిత్తరువు గీయాలని గట్టిగా అభిలషిస్తే, అతనికి నిష్క్రియావైఖరి మాత్రమే

ఉంటే – అతను తన బ్రష్, కాన్వాస్, రంగులు ముందు వేసుకుని, భగవంతునితో ఇలా అంటాడు: "ఇప్పుడు నువ్వు చిత్తరువును గీయబోతున్నావు".

పని చేయవలసినది నువ్వే

కాని భగవంతుడు ఏ పనీ అలా చెయ్యడు. చిత్రకారుడే సమస్తం సిద్ధం చేసుకుని, తన మనస్సును ఏకాగ్రం చేసుకోవాలి. రూపాలు, రంగులు వెతుక్కోవాలి. మరింత పరిపూర్ణమైన రూపకల్పన కోసం తన సంకల్పాన్ని కేంద్రీకృతం చేయాలి. ప్రతిక్షణంలోను అతని సంకల్పం ఉండాలి. ఆవేశానికి అతని మనస్సు తెరచుకుని ఉండాలి. కళకు సంబంధించిన జ్ఞానం ఎంత వున్నా, తన రంగులు, డిజైన్‌ను సిద్ధం చేసుకోవడంలో ఎంత జాగ్రత్తపడినా, అతనికి ఆవేశం లేకపోతే, ప్రపంచంలోని లక్షలాది చిత్రాలలో అదీ ఒకటి అవుతుంది. అతను గీసే చిత్రం ఆసక్తి కల్గించదు. తన చిత్తరువు దేనిని వ్యక్తం చేయదలచుకున్నదో, దానిని ఏ విధంగా వ్యక్తం చేయాలో అతను వీక్షించడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. రంగులు, కుంచె, మోడల్‌ను సిద్ధం చేసుకుని స్కెచ్ గీసుకుని ఆవేశం కోసం ఆవాహన చేస్తాడు. ఏం చెయ్యాలో కొందరికి సుస్పష్టమైన vision వుంటుంది. రోజుల తరబడి, గంటల తరబడి, పనిచేయాలి, అధ్యయనం చెయ్యాలి, జాగ్రత్తగా చెయ్యాలన్న సంకల్పం వారిలో ఉంటుంది.

క్రియాశీలమైన సమర్పణ

అప్పుడే ఆవేశాన్ని పరిపూర్ణంగా అభివ్యక్తం చేయగల్గుతాడు. నిష్క్రియపద్ధతిలో కాకుండా, నిష్క్రియ సమర్పణ కాకుండా, భగవంతునితో సంస్పర్శ పొందుతూ భగవంతుని కోసం క్రియాత్మకమైన సమర్పణ, క్రియాత్మకమైన సంకల్పంతో అతను తన పనిని నిర్వర్తిస్తాడు. అప్పుడు ఫలితం అద్భుతంగా వుంటుంది.

*

ప్రశ్న: "నీ సమర్పణ సంతోషంగా, దృఢంగా, సహాయకారిగా వుండాలి" అంటే ఏమిటి?

దృఢమైన ఆత్మ సమర్పణ

ఆనందంగా ఉండడం అంటే ఏమిటో నీకు తెలుసా? పటిష్ఠంగా ఉండడం అంటే ఏమిటో తెలుసా? 'సహాయపడే' అంటే తెలుసా? భగవంతునికి సమర్పణ అనేది ఆనందమయంగా, హాయిగా ఉండాలి. బలహీనత, నిర్వీర్యత ద్వారా సమర్పించుకో కూడదు. క్రియాత్మకమైన, బలీయమైన సంకల్పం ద్వారా సమర్పణ చేసుకోవాలి. ఈ సమర్పణలో సోమరితనం పనికిరాదు. "నేను సర్వ సమర్పణం చేసేసుకున్నాను. ఇక నా జీవితంలో చేయవలసిందేమీ లేదు. నేను ప్రశాంతంగా, కదలకుండా, మెదలకుండా ఉండాలి. నేను సమర్పణ చేసుకున్నాను గదా" అని అనుకోవడం సోమరితనమే. అది సహాయకారిగా ఉండాలి. క్రియాత్మకంగా ఉండాలి. చైతన్య పరివర్తనను అది చేపట్టాలి. లేదా ఏదో ఉపయోగకరమైన పని చేయాలి.

*

నీ సమర్పణ సజీవవ్యక్తి సమర్పణగా ఉండాలి. ఏదో జడమయమైన యంత్రమానవుడు, ఏదో యాంత్రిక పరికరంగా సమర్పణ చేసుకున్నట్లు ఉండకూడదు.

*

ప్రతి చిన్న విషయం లోను సమర్పణ భావం

అసలు ప్రాధాన్యమే లేని జీవితంలోని అత్యల్ప విషయాలు, మనం చేసే కర్మలలోని అతిచిన్న అంశాలు, ఆలోచనలోని ప్రతి కదలిక, మన సంవేదనలు, ఉద్రేకాలు, ఉద్వేగాల వైపు నువ్వు సమర్పణభావంతో చూసిన మరుక్షణంలో అవి మారిపోతాయి. "దీనిని నేను భగవంతునికి సమర్పించుకోవాలని అనుకున్నానా? ఇది భగవంతునికి సమర్పణగా భావించానా? అని నిన్ను నువ్వు ప్రశ్నించుకుంటే అవన్నీ కొత్త అర్థాన్ని సంతరించుకుంటాయి. నీ జీవితంలో ప్రతిక్షణం దీనిని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటే, ఇంతకు ముందుకన్నా నీ వైఖరిలో ఎంతో

మార్పు వస్తుంది. విశాలమవుతుంది. చాలా చిన్ని చిన్ని విషయాలతో – వాటికిచ్చిన స్థానంలో అవి నిలుస్తూ – ఒక హారంగా ఏర్పడుతుంది. అంతకు ముందు నువ్వు వాటిని గూర్చి పట్టించుకోకుండా వాటి మానాన వాటిని వదిలివేశావు. అది చైతన్యవలయాన్ని విస్తృతిపరుస్తుంది. జీవితంలో ఒక అరగంటను తీసుకుని ఈ ప్రశ్న వేసుకో –

"ఈ అరగంటను నేను భగవంతునికి సమర్పించుకున్నానా?". అప్పుడు చిన్నవిషయాలు కూడ పెద్దవిగా మారుతాయి.

(CWM Vol. 3, pp. 18-19; Vol. 4, pp. 343-44; Vol. 5, pp. 46-48; Vol. 4, pp. 358, 133)

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ముఖ్యంగా సమర్పించుకోవలసినది

యోగమనగా నిన్ను నీవు అధిగమించుట. అది సమర్పణ ద్వారా జరగాలి. అయితే నీ మనసులోని ఆలోచనలను, నీ చేష్టలను మాత్రమే సమర్పించుకున్నంత మాత్రాన సరిపోదు. 'నేను' అనే పదార్థాన్ని మొత్తం దైవానికి సమర్పించుకోవాలి. అంటే ఏ ఒకటి రెండు విషయాలలోనే కాకుండా నిన్ను నీవు సర్వతోముఖంగా, చాలా క్షుణంగా నివేదించుకోవాలి. నువ్వెంత పూర్తిగా సమర్పించుకుంటే ఆయనకంత ఇష్టం, నీకంత లాభం. దేవునికి నువ్వొక పసందైన విందు చేయాలి!

– సంపాదకుడు

ప్రశ్న: సమర్పణ అనగా సేవాభావంతో నీ కర్మలను సమర్పించుకోవటమే కదా!

నీ స్వభావాన్ని సమర్పించుకోవాలి

కర్మాచరణా ఓ చక్కటి సాధనా మార్గమే, నేను కాదంటల్లేదు. అయితే ఒక సంగతి నువ్వు గుర్తుంచుకోవాలి.

యంత్రమువలె విధిగా పనులు చేయటం యోగం కానేరదు. అది కాదు. కేవలం పని చేయటం మాత్రమే కాదు.

అన్నిటికంటె ముఖ్యమైనది నీ ప్రకృతి, నీ ఉనికి, నీ స్వభావము. నీవు సమర్పించవలసినది వీటినే. ఎందుకో తెలుసా? అవి మారాలి కాబట్టి. అంతే కదా మరి. నీ ప్రకృతే కదా మార వలసినది. కాబట్టి నీవు సమర్పించవలసిన ముఖ్యమైన వస్తువు నీ వ్యక్తిత్వమే. నువ్వే. ప్రతి మనిషికి తన ప్రత్యేక లక్షణాలు – అర్థం చేసుకుండే తీరు, బాహ్యాస్పర్శలకు స్పందించే విధానము, ప్రత్యేకమైన ఫీలింగ్స్, అభివృద్ధిపొందే పద్ధతి, జీవితంపట్ల తన దృష్టి, జీవితంనుంచి తను కోరే ప్రయోజనాలు – ఈ లంపటాల సంపుటినే తప్పనిసరిగా నీవు సమర్పించుకోవాలి. దివ్యజ్యోతిని నీలో కాహ్వానించుకొని నిన్ను పరివర్తింప చేసుకోవాల్నంటే నీ మానసిక జీవితాన్నీ, జీవనవిధానాన్నంతటినీ సమర్పించుకోవాలి. ఈ విధంగా చేసినప్పుడు నీ అంతరంగికాన్నంతా దేవునికి విప్పి చూపించినట్లుగా అవుతుంది. దానికి ఎటువంటి చికిత్స చేయాలో ఆయనకు బాగా తెలుసు. నీ లక్షణాలలో మంచివేవో చెడ్డవేవో, వేటిని మార్చాలో, వేటిని సత్యానుగుణంగా మలిచి దైవప్రకట నకు యోగ్యమైన మాధ్యమంగా తయారుచేయాలో ఆయనకు బాగా తెలుసు. అందుకనే నేను నొక్కి చెబుతున్నాను – నువ్వు చేసే పనులకంటే నీ వ్యక్తిత్వాన్నంతటినీ సమర్పించుకోవటం చాలా ముఖ్యమైన విషయం. నువ్వు చేసే పనులకంటే (పనులు ముఖ్యమే నేను కాదనటల్లేదు) నీ వ్యక్తిత్వమే వెయ్యిరెట్లు ముఖ్య మైనది. ఏ పనైనా సరే ఆ పని చేసావా లేదా? ఎలా చేసావు? అనే దానికంటె ఆ పనిని ఏ చేతనస్థాయితో చేసావన్నదే ముఖ్యం....

కొంతమంది సాధకులను "నువ్వు ఏదైనా పని చెయ్యి. అదే నీకు తగిన సాధనామార్గము" అని చెప్పినప్పుడు అలా పని చేయటం ద్వారా నీ సమర్పణను మొదలుపెట్టొచ్చు. కాని "క్రమేపి నీ ప్రకృతినంతా పోగుచేసి ఆయన సమక్షమునందుంచాలి" అనియే దాని అర్థము.

*

నీ మనస్సు ఓ బందిఖానా

నీ వుండే మానసిక ప్రపంచ మంతా చాలా పరిమితమైంది. అది నీకు తెలియకపోవచ్చు. ఆ హద్దులలో పరిమితమై ఉండిపోయిన నీ మనస్సును ఏదో ఒక శక్తి వచ్చి హద్దులను బద్దలుకొట్టి విడుదల చేయాలి. అంటే ఉదాహరణకు నీకు నీవుగా ఏవో కొన్ని నియమాలను, సూత్రాలను పెట్టుకొని వాటికే కట్టుబడి ఉంటావు. నీ సిద్ధాంతాలు నీకు చాలా ముఖ్యం. వాటిలోనుంచి బయటపడడం నీ కిష్టముండదు. అవి నీతిసూత్రాలు కావచ్చు, మతశాసనాలు కావచ్చు; "తల్లిదండ్రులను గౌరవించు" "జీవహింస చేయరాదు" లాంటివి. ఈ విధంగా ప్రతివారూ ఏవో కొన్ని నియమాలకు కట్టుబడి ఉంటారు. అంతేకాక ఇతరుల మాదిరిగా తాము ఏదో ఒక దురభిమానానికి లోనై బాధపడటం లేదని, ఇతరులు ఆ విధమైన భావనతో ఉంటే అది తప్పనీ అనుకుంటారు. తమ భావాలు మాత్రం శతవిధాల సత్యమైనవనీ, ఇతరుల నమ్మకాల వంటివి కాదులే అని అనుకుంటారు. ఏదో ఒక నియమం పెట్టుకొని దానికి అతుక్కుపోయి ఉండటమంటే నీలో ఎక్కడో అంధత్వం మరుగై ఉందనటానికి నిదర్శనమన్న మాట.

(*CWM* Vol. 4, pp. 372-74; Vol. 3, p. 53)

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి, ఆర్. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ,
ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి

True surrender enlarges you... you enter into another world, into a wideness which you could not have entered if you did not surrender.

The Mother

విధేయత – చిత్తశుద్ధి

ఒక్కొక్కప్పుడు ఒక చిన్న మాటలో అనంతమైన అర్థం ఇమిడి వుంటుంది. ఈ 'సమర్పణ' కూడ అటువంటిదే. 'నేను సమర్పించేసుకున్నానులే' అని అనుకున్నప్పటినుంచి నువ్వు అనేక పరీక్షల నెదుర్కొనవలసి వస్తుంది. ఫలితాలు వెంటనే కలగవు. మనుషులు ఎదురు తిరుగుతారు. అయినప్పటికీ నీ సమర్పణ నిజమైనదైనట్లయితే నీవేమాత్రం బాధపడవు. చిరునవ్వుతోనే అన్ని పరిస్థితులను ఎదుర్కొంటావు. ఏం జరిగినప్పటికీ అది దైవేచ్ఛయే కనుక నీ కానందదాయకమే అవుతుంది. ఈ విధంగా నీ సమర్పణ పరాకాష్ఠ నందుకొని నీకు సంతృప్తినిస్తుంది.

– సంపాదకుడు

ప్రశ్న: అమ్మా, శ్రీఅరవిందులను ఒక సాధకుడు "తాను భగవంతునికి అర్పణ కావాలన్న నిర్ణయం తన దైనందిన జీవితంపై ప్రభావం చూపుతోందనడానికి" సూచనలేమిటని అడిగాడు. శ్రీఅరవిందులు అట్టి సాధకుడు నిస్సంకోచంగా, బేషరతుగా ఎటువంటి ప్రశ్నలూ, ప్రతిఘటనలూ లేకుండా ఆ భగవంతుని దివ్యప్రభావానికి సంపూర్ణంగా స్పందిస్తూ, ఆ దివ్యత్వానికి భిన్నమైనదాన్ని నిరాకరిస్తాడని చెప్పారు.

> *సంపూర్ణ*
> *సమర్పణకు గుర్తులు*

ఆ సాధకుడు తన అర్పణ పరిపూర్ణమనేటువంటి సూచన కోరుకుంటున్నాడు. దీనిలో ఆసక్త, అనాసక్త అర్పణ అన్న తేడా లేదు. అసలు అర్పణ కావాలన్న నిశ్చయమే కొన్ని ఫలితాలిస్తుంది. – ముందుగా, నిస్సంశయంగా వినయంగా ఉండటం, రెండోది – భగవదేతర ప్రభావాలని తిరస్కరించగల శక్తి గలిగి వుండటం. ఇవి గొప్ప లక్షణాలు. ఇవి వచ్చాయంటే సాధనలో ప్రగతి సాధించినట్లే.

> *నీ యిచ్ఛయే జరుగుగాక!*

సంపూర్ణ అర్పణతో అన్నిటా ఆ పరమేశ్వరేచ్ఛ జరగాలనే

నిరంతర తపన ఉంటే, తెలియకుండానే, సహజంగానే చేయతగిన దానినే ఎంచుకోటం, తిరస్కరించవలసినది తిరస్కరించడం స్వభావ సిద్ధంగానే జరిగిపోతుంది. ఆత్మసమర్పణలో లాభమేమిటంటే జ్ఞాన సముపార్జనకంటే ముందే, సహజంగానే సరైన పద్ధతిలో అన్నీ చేయగలరు.

దైవాజ్ఞను శిరసావహించుట

శ్రీఅరవిందులు చెప్పేదేమిటంటే, సంపూర్ణ విధేయతలో ప్రశ్నలకీ వివాదాలకీ తావు లేదు. భగవాదేశ బద్ధుడై అన్నీ సరిగానే చేస్తాడు. తాను చేసింది న్యాయసమ్మతమనీ, సరైనదనీ తనకు తానుగానీ, భగవంతునికి కానీ రుజువు చేసుకోవాలని ఉండదు. మనసా, వాచా, కర్మణా దేనినీ ప్రశ్నించడం కానీ, ఎదురుతిరగడం కానీ చెయ్యకూడదు. ఇటువంటివన్నీ వదిలివేయాలి.

జ్ఞానమార్గమయినా, భక్తిమార్గమయినా – మార్గమేదయినా పరిపూర్ణత్వం కావాలంటే ఏ మార్గమయినా కష్టమే. సంపూర్ణ చిత్తశుద్ధి ఒక్కటే నాకు తెలిసిన మార్గం. తెలుసా? ఎప్పుడూ ఆత్మవంచన చేసుకోకూడదు. చేసిన తప్పుని సమర్థించుకోడం, చెయ్యాలనుకున్న దానికి సాకులు చెప్పటం, అప్రియమైన వాటిని పట్టించుకోకుండా, ఎట్టి విషయాన్నీ చులకనగా, "ఈ సారికి పరవాలేదులే వచ్చేసారి బాగా చెయ్యవచ్చులే" అనీ అనుకోకూడదు.

నిజానికి ఒక్క గంట పరిపూర్ణ చిత్తశుద్ధితో ఉండే ప్రయత్నం చేస్తే – అబ్బో! అది చాలా కష్టమని తెలుస్తుంది. ప్రతి పనీ, ప్రతి భావన, ఆలోచన, కోరిక — అన్నీ కేవలం భగవంతుడే అనుకో. "నాకు భగవంతుని వినా ఏదీ వద్దు. అతన్ని గూర్చి తప్ప వేరే ఆలోచన లేదు, అతనిని దరిచేరే పని తప్ప వేరేదీ చేయను, అతనిని తప్ప అన్యమును అభిలషించను" ఇలా గడపడం ఎంత కష్టమో తెలుసుకోడానికి – ఒక్క అరగంట ప్రయత్నించండి చాలు. నీ ప్రయత్నంలో నీ శరీరంలోనో, మనస్సులోనో ఒక్క అంశమైనా నీతో సహకరించడంలేదేమో గమనించుకో. నీవు

గమనించడానికి వీలుకాకుండా, నిశ్శబ్దంగా, ఎట్టి మార్పు లేకుండా అది దాక్కొని ఉందేమో చూసుకో. ఇలా సహాయనిరాకరణ చేసేవి ఎన్నో! నువ్వే వాటిని గమనించుకోడం ఇష్టం లేక వాటిని పట్టించుకోకపోవచ్చు లేదా అవే నీ వెనక చక్కగా దాక్కొని నీకు కనిపించకపోవచ్చు. చిత్తశుద్ధి అనే దివిటీతో నీలోని ప్రతి అణువునీ నువ్వు వెతకటం మొదలుపెడితే, నీతో సహకరించకుండా, మార్పుని వ్యతిరేకిస్తూ స్తబ్ధుగా నీలో ఉన్న ఎన్నెన్నో అంశాలు వెలుగులోకొస్తాయి. వీటిని మార్చడం తేలిక కాదు. – ఏదీ ఒక్క గంట ప్రయత్నించి చూడు!

*

ప్రశ్న: అమ్మా, ఆనందంగా అర్పణ కావడం ఎలా?

సంపూర్ణ చిత్తశుద్ధితో జరిగితే అది ఆనందంగానే ఉంటుంది. ఆనందం లోపిస్తే చిత్తశుద్ధి లోపించినట్టే.... నీలో ఇంకా ఏ మూలో ఆ సమర్పణకి వ్యతిరేకంగా తన అస్తిత్వాన్ని తనదైన వేరు ఆనందాన్ని ఆశించే అంశమేదో దాక్కొని ఉన్నదన్న మాటే. నిస్సంకోచంగా, చిత్తశుద్ధితో సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణ జరిగితే, సహజంగానే అనంత ఆనందానుభూతి కలుగుతుంది. ఆ ఆనందమే లోపిస్తే, నీలో పెద్దదో, చిన్నదో, ఏదో ఒక స్థాయిలో ఏదో ఒక అంశం నీ ప్రయత్నాన్ని వ్యతిరేకిస్తోందనే ఖచ్చితమైన సూచన.

*

నీ ఆకాంక్ష, నీ అర్పణ – రెండూ సంపూర్ణం అవనంతవరకు నీకు ఆనందం ఉండదు. ఏదో అసంతృప్తి, నిరాశ, ఇబ్బంది, దుఃఖం ఉంటాయి. నిన్న ఆనందంగా, అందంగా అనిపించినదే నేడు అలా లేదంటే నిన్న నీవు ఆత్మసమర్పణభావంలో ఉన్నావనీ, కానీ ఈ రోజు ఆ స్థాయిలో లేవనీ అర్థం. నీలో ఏ మూలో చిత్తశుద్ధి లోపించిందనటానికి ఇదే కొలమానం.

(CWM Vol. 6, pp. 129-33, 210-11, 215)

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

ఏకైక తరుణోపాయము

ఈ ప్రపంచం అజ్ఞానంలో మునిగిపోయి వున్నది. నీ వ్యక్తిగత జీవితానికి కూడా ఈ అజ్ఞానం అడ్డుతగిలి, నిన్ను క్షోభపెడుతూనే వుంటుంది. దాన్ని నువ్వు ఎదుర్కోవాలి తప్పదు. నువ్వు నీ మనస్సులోని కదలికలను, నీ చేతలను సమర్పించుకుంటావు సరే. అంతేకాకుండా నీ ఫీలింగ్సును, నీ మానసికసామగ్రినంతా కూడ సమర్పించాల్సిందే. అపుడిక ఏం జరిగినా కూడ నువ్వు కోపం తెచ్చుకోవలసిన పనిలేదు. ఎందుకంటె వ్యక్తి లేడు. దైవమే వున్నాడు. ఇక నిన్ను ఎవరేమి చేయగలరు?

సంపాదకుడు

పాడుపడిపోయిన శిథిలాలు

ఇటు చూడు – లోకముయొక్క నడవడికను చూస్తే ప్రపంచపు స్థితిగతులు అతిక్లిష్టముగనే యున్నవి. ప్రపంచమంతా పోరులతో, సంఘర్షణలతో అతలాకుతలమౌతున్నది. ఇక్కడ సత్యాన్ని, వెలుగుని ఆవిర్భవింపజేసి, స్థిరపరచాలని కోరే శక్తులకు, వాటిని ప్రతిఘటించే శక్తులకు మధ్య పోరాటము కొనసాగుచున్నది. మార్పును ససేమిరా అని ఎదిరిస్తూ, గతమున పాతుకుపోయి కరడుకట్టిన విధానములకు ఈ ప్రతిఘటనా శక్తులు ప్రతీకలుగా నిలిచి వున్నవి. ఆటంకాలను ఎదిరిస్తూ, ఎవరికివారుగా తమ తమ కష్టనిష్ఠూరములను పరిష్కరించుకొనవలసి యున్నది.

నీ ఉనికిని పూర్తిగా సమర్పించుకోవాలి

అయితే, ఒకే ఒక మార్గమున్నది. అది షరతులులేని సంపూర్ణశరణాగతి. అంటే, నీ చేతల్ని, పనులను, నీ కోరికలను, నీ అనుభూతులను, నీచే నిర్వహించపబడిన దానినంతను – నీ వ్యక్తిత్వాన్ని సాంతము దైవానికే సమర్పించాలి. అలా చేస్తే, నువ్వు నీ చుట్టూ నున్నవారి స్పందనలకు అతీ

తముగా నుండగలవు. అంతేకాదు, దైవకటాక్షము నీ చుట్టూ ఒక గోడవలె నిలిచి నిన్ను కాపాడుతుంది.

ఇక కోరికలను, బంధాలను ఎంతమాత్రము దరిచేరనీయక తెగతెంపులు చేసుకోవాలి. ఎదుటి వారెంతవారైనా, మానవుల మెప్పు మెహర్‌బానీలను పొందాలనెడి ఆశను విడనాడాలి. ఆ పరమేశ్వరానుగ్రహమే ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ, నిన్ను ఓటమికి గురి చేయదనెడి విశ్వాసముతో నుండి, నీకు ఇతరులతోగల సంబంధబాంధవ్యాలను త్రుంచివేసిన తక్షణమే, ఎల్లవేళలా నిన్నంటియున్న ఆ అంతర్యామిని నీ హృదయములోనే దర్శించగలవు.

విషమ పరిస్థితులకు మందు

మరో మార్గము లేనే లేదు – అదొక్కటే! ప్రతి ఒక్కరికి అదే దివ్యమైన ఔషధము! దుఃఖము అసంపూర్ణతకు చిహ్నమని బాధలలోనున్న ప్రతివానికి చెప్పాలి. ఎప్పుడైనా పరిస్థితుల ప్రభావమువలన నీ గుండెల్లో "గుబులు" పుట్టగా "ఇదేం బాగులేద" నో లేక "పరిస్థితులు క్లిష్టముగా నున్నవే" అని దిగులు పడక, "నేను సంపూర్ణంగా సమర్పణ చేయలేదు" అని నీకు నీవే ఒక హెచ్చరిక చేసుకో!

అదే సరియైన దృక్పథం!

అప్పుడు దైవానుగ్రహం నీ పట్ల కలిగి, ఆ సహాయముతో ముున్ముందుకు దూసుకుపోగలవు. ఒక రోజున అచంచలమైన శాంతిని కూడా సాధించగలవు.

మరి దైవముపట్ల ప్రగాఢవిశ్వాసాన్నే నీవు కలిగియున్నచో నీ పెదవులపై మందహాసమే తొణికిసలాడును. అది మొదలు నీకెదురు తిరిగే మనుమలను, ఉద్యమాలను, అసురులదాడులను, అపోహాలను, అపార్థములను అదే చిరునగవుతో త్రిప్పికొట్టగలవు!

ఇదొక్కటే మార్గము – మరో మార్గము లేదు!

అసలు దుఃఖము, బాధలు, ఒత్తిడులు, సంఘర్షణలు ఈ ప్రపంచపు లక్షణాలు. అందులో మార్పు లేదు. మార్పు రావడానికి మరికొంత కాలము పడుతుంది. ప్రతివ్యక్తి తరించటానికి అవకా

శమున్నది – ఆ పరమేశ్వరుని దివ్యానుగ్రహముపై ఆధారప
యుండుటయే నీ ఏకైక తరుణోపాయము.
ఆ దివ్యచేతన నీలోనే అంతర్యామిగా నున్నది! నీ లోనే!
మరి దానికోసం నీవు బయట వెతుకుతావు కదా!
కాదు – లోపల చూడు.

నీ దృష్టిని బాహ్యప్రపంచమున నిలుపుటచే అంతర్యామి దర్శించ లేకున్నావు. నీవు వెలుపలి ప్రపంచమున, ఒక అండద డకై వెతుకుటకంటే, నీలో నిక్షిప్తమైయున్న ఆ దివ్యజ్ఞానము దృష్టిని మళ్లించి, అనుక్షణము ఏమి చేయవలెనో, ఎలా చేం వలెనో తెలిసేందుకు, నీవు చేసే సాధనను, మరి నీ సర్వస్వాన్ని సమర్పిస్తే, అపుడు నీకు మార్గాన్ని చూపుతూ, నీకు బాసట నిలిచి నడిపించే ఆ మహత్తరశక్తి నీతోనే నున్నదనే అనుభూతి పొందగలవు.

(CWM Vol. 15, pp. 419-21)

అనువాదం: దామెర వేంకటేశ్వరరాః

వ్యక్తిగత నిర్ణయం పనికిరాదు

సృష్టి చిత్రమైనది. ఏకము అనేకమగుట, అఖండచైతన్యమ ఖండమగుట మన కర్థముకాని విషయములు. మన పుట్టుపు ర్వోత్తరములు గొప్పవే – మూలతః మనమఖండ స్వరు పులమే! కాని మన జీవితంలో ఈ అఖండత్వము కనపడద పాక్షికజ్ఞానమే మన ఖర్మ. కాని ఇప్పుడు మనం కోరుకుంటే జ్ఞానము మనకు దొరుకుతుంది. మన జీవితాన్ని చక్కబెడుతుం నువ్వే మాత్రం కలవరబడకూడదు. జరగబోవుదాన్ని గురిం భయపడుతూ ఆదిలోనే హంసపాదు పెట్టకు. నీ పనిని నిశ్చలం చేసుకుంటూపో. అప్పుడు నీకంటె అధికమైన శక్తులు నీలో ప్రవేశిస్తాయి. నీ జీవితకర్తవ్యాన్ని చక్కగా నిర్వహించి నిన్ను

దివ్యజీవనమార్గంలో నడుపుతాయి. కాబట్టి నీ ధ్యాసంతా ప్రకృతం మీదనే కేంద్రీకరించాలి. అనంతర కార్యక్రమమును దేవతలకు వదిలేసేయాలి. ఆ విధంగా నీ జీవితం దినదినగండం కాకుండా ఒక పూలబాట కాగలదు.

– సంపాదకుడు

గందరగోళానికి అసలు కారణం

ఈ గందరగోళానికి కారణం నీ మనస్సే. మనస్సుయొక్క అశక్తతనుగురించి నీకు పాఠం నేర్పేందుకే ఇలా జరుగుతుంది. అందుకని 'రేపేమౌతుందో.' అని నువ్వు ఇప్పటినుంచి ఆలోచించకూడదు. 'అయ్యో ఏం జరగబోతోందో, ఏం దారి' అని నువ్వు ముందరనుంచే చింతించకూడదు. ప్రకృతమే నీ తక్షణ కర్తవ్యము. అందుకని ప్రస్తుతం నువ్వు చేస్తున్న పని మీదనే ధ్యానమును నిలిపి దానిని చక్కగా నిర్వహించాలి. అంతేగాని "అలా చేస్తే బాగుంటుంది. ఇలా చేస్తే బాగుంటుంది" అని ముందరనుంచే ఆలోచిస్తూ కూర్చోటం చాలా ప్రమాదం.

మనస్సుయొక్క జ్ఞానం పరిమితం

అందుకని ప్రతిక్షణము నీ మనస్సును క్రేందీకరించి నీ పనులను శ్రద్ధగా నిర్వర్తిస్తూ ఉండాలి. తదుపరి కర్తవ్యము నీ కంటె అధికమైన మహాచైతన్యానికి వదిలేసేయాలి. అనంతర కర్తవ్యమేమిటో ఆ విశ్వచైతన్యమే చూసుకుంటుంది. ఎందుకని? నీ దృష్టేమో పాక్షికము, నీ జ్ఞానము కేవలము అజ్ఞానమే కాబట్టి. ఒకవేళ నువ్వు ఈ అజ్ఞానాన్నే నమ్ముకుని, అటూ ఇటూ పరిగెత్తినట్లయితే ఎండమావులనే వెంబడించగలవు.

ఏకమాత్ర చైతన్యమే శ్రీరామరక్ష

ఇంత గందరగోళం, ఈ మహాసంక్షోభం సంభవించినప్పుడు నువ్వు ఒకానొక చైతన్యస్థాయి నందుకోవాలి. అక్కడనుంచి చూసినప్పుడు నీకు ఒక మహాసత్యము అనుభూతమౌతుంది. ఒకే చైతన్యము, ఒకే మహాశక్తినిగురించి నువ్వు తెలుసుకుంటావు. నీకు సంక్షోభమల్లె కనబడుతున్నదంతా కూడ

ఆ అఖండంలోనే జరుగుతుంది. నీది సంకుచితదృష్టి. మిడిమిడి జ్ఞానము. తార్కిక దృక్పథము. వీటి విలువెంత? అవి ఏ పాటివి? వీటి నధిగమించిన మహాచైతన్యం ముందర వట్టి గడ్డిపోచలే.

అఖండచైతన్యము సహస్రశకలములుగా ఎందుకు మారింది? ఈ చీలిపోయిన విభాగములన్ని మళ్లీ మూలరూపంలో జేరి వాటి వాటి అఖండత్వాన్ని పొందాలని ఆకాంక్షిస్తాయి. తహతహ లాడుతాయి. నీ వంతు కూడ ఇటువంటి తీవ్రమైన ఆకాంక్షను పొంది తహతహ లాడటమే.

ఇదే నీవు చేయాల్సిన పని. ఇదొక్కటే విలువయినది. ఫలితాన్నిస్తుంది. మిగిలినదంతా ఒట్టి కల్ల.

అన్ని సమస్యలకు పరిష్కారము

ఈ సంగతి నువ్వు ఎప్పటికీ మరచిపోకూడదు. ఆ పరాచైతన్యము (Supreme Consciousness) తో మమేకమై అన్ని సందర్భాలలోను దాని మీదనే పూర్తిగా ఆధారపడాలి. నువ్వేదైనా పనిని చేయవలసి వచ్చినప్పుడు, చేయలేనప్పుడు; నువ్వు నడిచినప్పుడు, నడవలేనప్పుడు నువ్వే మాత్రమూ బాధపడక్కర్లేదు. ఎందుకంటే నీ మనస్సుకంటె వెయ్యిరెట్లు సమర్థవంతమైన ఆ పరాచైతన్యానిదే బాధ్యతంతా – ఇక నీ కెట్టి బాధ్యతా లేదు. నువ్వు నీ కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించి, పర్యవసానం కోసం వేచివుండాలంతే.

ప్రతిక్షణము నీకు సూచనలు

అప్పుడు నీకు ప్రతిక్షణము "ఈ పని చేయాలి. ఈ పని చేయక్కర్లేదు" అని సూచన లందుతూ వుంటాయి. అన్ని ప్రశ్నలకు అంతే.... అదే సూచనలిస్తుంది. – నీకు ఏ పూచీ లేదు. ప్రతి ఒక్క సందర్భాన్ని అదే నిర్వహిస్తుంది. ప్రతి సమస్యకు అదే పరిష్కారము. అదొక్కటే పరిష్కారము.

And all activities, all possibilities can be made use of in a natural way – it eliminates all arbitrary personal choice. All possibilities are there, all, all all are there. All perceptions are there and all knowledge – only the personal arbitrariness has

been eliminated. And this personal arbitrariness is so childish, so childish... a stupidity, a stupidity full of ignorance....

All that is for teaching the world to turn back to the Lord in its consciousness.... Why? It is for this that there has been a creation?

(CWM Vol. 11, pp. 184-86)

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

అన్యోన్య త్యాగము

భగవంతుడు గొప్పత్యాగశీలి. తను సృష్టించిన లోకాలు పూర్తిగా అచేతనంలోకి దిగజారిపోవటం చూసాడు. మళ్ళీ వాటిని రక్షించేందుకై తనే ప్రత్యక్షంగా దిగివచ్చి ఆ లోకాలలో నిక్షేపించుకున్నాడు. సృష్టిలోని భూతములు కూడ ఈ విషయాన్ని గుర్తించాలి. తమను తాము దైవంకోసం యజ్ఞముగా అర్పించుకోవాల్సిందే!

— సంపాదకుడు

"యజ్ఞమనునది, సృష్ట్యాదికాలమునం దీశ్వరుడు, ఈ సృజించబడిన విశ్వమంతయూ నొక్కటేయని తెలియజేయుటకై, విశ్వమునందు ప్రతిష్ఠించిన యొక విశిష్టధర్మము. ఈ ధర్మమునకుగల యాకర్షణబలముచేతనే, అహంకారభూయిష్ఠమూ, భిన్నత్వ లక్షణోపేతమూనైన సృష్టియందలి దొసగులను సవరణ చేయుచూ క్రమముగా వాటిని నిశ్శేష మొనర్చుటకై, విశ్వములోనికి దివ్యశక్త్యవతరణము జరుగుట సంభవించుచున్నది. జడమునూ, జడశక్తినీ చైతన్యవిలసితము గావించు సంకల్పముతో పరమాత్మ ఆ జడమునకునూ జడశక్తికినీ తనకుదా నైచ్ఛికముగ వశంవదుడగుట యిది. ఈ యవతరణమే, — పరమపురుషుని యీ ఆత్మయజ్ఞమే, — అచేతనమూ అజ్ఞానభూయిష్ఠమూనైన జగత్తునకు

విమోక్షము కల్పించుటకు నిక్షిప్తమైన బీజమని చెప్పనొప్పును. 'సహాయజ్ఞైః ప్రజాస్సృష్ట్వా' – ప్రజాపతి ప్రజలను యజ్ఞముతో పాటుగ సృష్టిచేసెనని గీత చెప్పుచున్నది.

అహంకారమీ జగత్తున ఏకాకి కాదు; ప్రధానమైనదియూ గాదు. ఈ పరిచ్ఛిన్న జీవనమునందు సైతమూ అహంకారమునకు వెనుక, అహంకారమున కతీతముగ, దానికంటె మహత్తరమూ పూర్ణతరమూ నైనదొకటి యున్నది. అదియే దివ్యతరమైన సమష్టి, అహంకారమునుండి యది విధేయతనూ సేవనూ గోరుచున్నది. ఈ యజ్ఞధర్మము నామోదించుటయన, అహంకారమీ పైన చెప్పినదానికి ఒప్పుదల యగుట యని యర్థము."

ప్రశ్న: మధుమయీ, దైవానికి యజ్ఞముగా అర్పించుకోవట మనగా నేమి?

ఆదాన ప్రదానము

ఆత్మసమర్పణ. భగవద్గీతలో ఆత్మ సమర్పణని యజ్ఞమనెదరు. అయితే ఇది మానవునికి దైవానికి మధ్య జరిగే పరస్పర త్యాగము. జడ పదార్థము అచేతనామయమైపోయింది. ఈ విషయాన్ని చూసిన దైవము వెంటనే తన సింహాసనంనుండి దిగివచ్చి పదార్థములోని అణువణువులోను నిక్షేపించుకున్నాడు. అందువల్లనే తిరిగి దైవానికి సమర్పించుకొనవలసిన బాధ్యత ఈ సృష్టిలోని సమస్తమైన వస్తుజాలమునకు వున్నది. ఇది పరస్పర త్యాగము.

భగవద్గీతలో చెప్పిన ధర్మసూక్ష్మమిదే. జడపదార్థంలో దేవుడు తనను తాను నిక్షేపించుకున్నాడు కనుక పదార్థము కూడ అప్రయత్నముగానే దైవానికి నివేదనమై వుంటుంది. అయితే ఇది ఉద్దేశపూర్వకంగా జరిగినట్లయితే అది పరమానందంగా వుంటుంది. లేనియెడల ఆనందరహితంగా ఏదో విధాయకంగా మాత్రమే వుంటుంది.

ప్రశ్న: మధుమయీ "రహస్యంగా అందరూ ఒకటే" దీని అర్థమేమిటి?

'ఏకమేవాద్వితీయం' అనగా బ్రహ్మ ఒక్కడే అయినప్పటికి అణువణువులుగా చీలిపోయాడు. విచ్ఛిన్నమైపోయిన ఏకత్వాన్ని

తిరిగి నువ్వు ఏర్పరచినప్పుడు నీలో ఆనందం పొంగిపొరలుతుంది. అది ఆ ఐక్యచైతన్యముయొక్క ధర్మము. నువ్వు గుర్తించినా గుర్తించకపోయినా ఆ ఏకత్వముండియే తీరుతుందని శ్రీఅరవిందులు అంటారు.

*

మూలతః సృష్టంతా ఒకటే

నేను మీకు ఎన్నోమార్లు ఈ విషయాన్ని గురించి చెప్పాను. మీ అందరిలోను వున్నది ఒకే ఒక పదార్థము. బాహ్యారూపములే భిన్నములు. అందుకని ఒక దానిలో జరిగిన పరిణామము మిగతా వాటన్నిటిలోనూ జరిగి తీరుతుంది. ఒకదానిలో జ్యోతిని వెలిగిస్తే మిగతా వాటిల్లో కూడ జ్యోతి వెలుగుతుంది...

Sri Aurobindo says there is a oneness in Matter, a oneness in manifestation, a oneness in substance, and that there is necessarily an interchange.

ప్రశ్న: అచేతనము (Inconscient) చైతన్యావంతం కావాలని ఆకాంక్షిస్తుందా?

ఆకాంక్షించదు. అచేతనంలోని దైవమే చైతన్యంకోసం ఆకాంక్షిస్తుంది. అక్కడ దైవమే కనుక లేకపోయినట్లయితే ఆకాంక్ష కూడ వుండదు. అచేతనంలో చైతన్యమే కనుక దాగిలేకపోయినట్లయితే అది ఎప్పటికి చైతన్యవంతం కాలేదు. *అచేతనపు అంతరంగాలలో దివ్యచైతన్యము నిక్షిప్తమైవున్న కారణంగానే నీలో ఆకాంక్ష అవశ్యము పొంగిపొరలుతూ వుంటుంది. దీని అర్థమేమిటి? అప్రయత్నంగానే, నీ ప్రమేయం లేకుండానే ఈ యజ్ఞం జరుగుతూ వుంటుంది.* అందుకనే "ఆకాంక్షించేది నువ్వు కాదు – దైవము; అభివృద్ధి పొందేది నువ్వు కాదు – దైవము చైతన్యవంతమయ్యేది నువ్వు కాదు – దైవము" అని అంటారు.

(CWM Vol. 8, pp. 74-79)

అనువాదం: కమలాకర వేంకటరావు (యోగసమన్వయం),
ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి

దేవుడు తనను తానిచ్చుకొంటాడు!

మనిషి దైవాన్ని అన్వేషిస్తాడు. దేవునికోసం తహతహలాడు తాడు. తమాషా ఏమిటంటె దేవుడు కూడ మనిషికోసం అన్వేషిస్తాడు. "అతను లక్ష్యపెట్టకపోతే నేనేం చేసేది' అని వూరుకోడు. నీ వెంటపడతాడు. అనుక్షణం నువ్వేం చేస్తున్నా సరే నువ్వు అన్నం తింటున్నప్పుడు, నిద్రపోతున్నప్పుడు, వాహ్యాళికి వెళ్ళినప్పుడు, నీ ఆలోచనలలోను, చూపులోను, చేతలోను ఒకటేమిటి సమస్తమైన క్రియకలాపాలలోను ఆయన నీ వెంతనే వుండి తనుకూడ పాల్గొనేందుకు సిద్ధంగా వుంటాడు. 'నేను కూడ వున్నానయ్యా' అని నీ వెంటపడతాడు. నువ్వు పిలిచి చూడు!

— సంపాదకుడు

ప్రశ్న: మధుమయీ, దేవుడు తనను తానిచ్చుకోటమంటే ఏమిటి?

> *అనుక్షణం ఆయన నీతో వుంటాడు*

దాని అర్థమిది. నిన్ను నీవు భగవంతునికి ఎంత గాఢంగా సమర్పించుకుంటే అంత గాఢంగా ఆయన నీ అనుభవంలోకి వస్తాడు. ఇది ఊరికే మనస్సుకి అనిపించటమో లేక స్ఫురించటమో కాదు; చాలా ప్రత్యక్షమైన సాక్షాదానుభూతి. నిన్ను నీవు ఎంత ఎక్కువగా ఇచ్చుకుంటే అంత ఎక్కువగా ఆయన నీతోటి వుంటాడు. అన్ని సమయములలోను నీతోటే వుంటాడు. నీ పనులన్నిటిలోను, నీ జీవితంలో ఎటుప్రక్క చూసినా ఆయనే వుంటాడు. నీ మనసులో ఆయన నిత్యం మెసులుతూనే వుంటాడు. అందుకని నీ ప్రశ్న లన్నింటికీ వెంటనే జవాబు వస్తుంది. దేవుడు నిర్విరామంగా నీతోటే వుంటాడు. నువ్వు నడుస్తే ఆయన నీతోటే నడుస్తాడు. నువ్వు నిద్రపోతే ఆయన కూడా నీతోటి నిద్రపోతాడు. నువ్వన్నం తింటే ఆయనకూడా నీతో అన్నం తింటాడు. నువ్వు ఆలోచించే విషయాల్ని గురించి ఆయన కూడా ఆలోచిస్తాడు. నువ్వు ప్రేమించినట్లయితే ఆయన కూడా ప్రేమిస్తాడు.

కాని ఆ స్థాయికి చేరేందుకు చాలా సాధన చేయాలి. నిన్ను నీవు *సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవాలి. అపాదమస్తకం ఏమాత్రం వెలితిగాని, ఏ విధమైన సంకోచముగాని లేకుండా జరగాలి. నీకని దేనినీ మిగుల్చుకోరాదు. దాపరికం పనికిరాదు.*

నిశ్శేషంగా సమర్పించుకోవాలి

ఏ విషయమైనా సరే, ఎంత చిన్న విషయమైన సరే. దానిని గురించి నిర్లక్ష్యం పనికిరాదు. ఎందుకని? నీకు కావలసింది నూటికి నూరుపాళ్ల సంతోషం కనుక. నువ్వు దైవానికి సమర్పించిన విషయములన్నీ సంతోషంగా పరిణమిస్తాయి. సమర్పించని విషయములు పరిణమించవు. ఆ మేరకు సంతోషానికి అవకాశాన్ని పోగొట్టుకుంటున్నావన మాట. దేవుడు నీకు కలిగించవలసిన సంతోషాన్ని వృధాపరుస్తున్నావన మాట. ఆయన నీ చెంతకు రాబోవు మార్గంలో గోడలు కడుతున్నావన మాట. నీకు ఆయన నీవద్ద వున్నట్లు తోచదు. నీవాయనకు చెందవు. నీ అల్పమైన కోరికలు, నీకు ప్రియమైన మనుమలు నీ మనస్సులో తారాడుతున్నంత కాలం నీవు దైవానికి చెందే ప్రశ్నే లేదు. నీ ఆలోచనలు, నీ సంవేదనలు, నీ కార్యములు, ఆవేశాలు ఇవన్నీ నిన్ను నీవు దైవానికి ఇచ్చుకోకుండా అడ్డుపడతాయి. ఈ వందలాది విషయాలను అంటిపెట్టుకున్నంత కాలంనీవు దైవ సాన్నిధ్యాన్ని పొందలేవు. ఇవన్నీ నీకు, దైవానికి మధ్య గోడలు కావా? అటులగాక *నీ వాయనకు సర్వాంగీణంగా సమర్పించుతున్నావనుకో. నీ కంటూ దేనినీ అట్టే పెట్టుకోలేదనుకో. ఇక ఆయన నిన్ను ఒక్క నిముసమైనా వదలడు. నువ్వు ఏం చేసినా, ఏం తలచినా, ఏ అనుభూతి పొందినా నిరంతరం ఆయన నీవాడే.* కాని నువ్వు ఆ స్థాయికి చేరాలంటే నిన్ను నీవు పూర్తిగా సమర్పించుకోవాలి. దాపరికం పనికి రాదు. నువ్వు దేవుని దగ్గర నించి దాచిపెట్టిన ప్రతి విషయం దైవానికి, నీకు మధ్యన ఒక రాయి పెట్టినట్లవుతుంది. ఈ రాళ్లతో ఒక గోడ ఏర్పడుతుంది. "అయ్యో దేవుడు నాకు కనపడలేదే" అని మళ్లీ నువ్వే బాధపడతావు.

దైవకృప, దివ్యప్రేమ నీకు రక్ష

నువ్వు చేయవలసిందల్లా ఒక్కటే – దైవానుగ్రహానికి వశమైపోవుట. ఎందుకంటే సృష్టి జరిగినప్పుడు ఆ లోకాలలో ఆయన అంతర్లయమైపోయినాడు. వాటిని తిరిగి పునరుద్ధరించేందుకు తనే స్వయంగా తన ప్రేమానుగ్రహాలతో ఆ లోకాలలోకి ప్రవేశించాడు. పరివర్తనము లేక రూపాంతరీకరణము (transformation) చేయగల శక్తి ఒక్క దివ్యప్రేమకే వున్నది. కేవలం ఈ లోకాలను రూపాంతరీకరించుటకే తనను తాను ఇచ్చుకొని అన్ని వస్తువులలోను ప్రవేశించాడు. ఒక్క మనిషిలోనే కాదు. జడభూయిష్ఠమైన భౌతికపదార్థపు ప్రత్యణువులోను ప్రవేశించాడు. దీనినే మన పురాణాలలో పరమత్యాగము అని అంటారు. మానవ దృష్టికి ఇది త్యాగమువలె అనిపించవచ్చునేమో – అంటే క్రిందికి దిగిరావటమన్న మాట. కాని దైవానికి తరిగిపోవటమంటూ వుండదు.... ఎప్పుడైతే నువ్వు దివ్యప్రేమకు ఉన్మీలుడవవుతావో, నీ అంతర్ద్వారములను తెరుస్తావో అప్పుడు నీకు రూపాంతరీకరణశక్తి కూడ వస్తుంది.

(CWM Vol. 7, p. 247; Vol. 3, pp. 171-172)

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి

One must have around oneself so intense an atmosphere in a total surrender to the Divine, so intensified around oneself that everything that passes through is automatically filtered.

The Mother

ఎలా మొదలుపెట్టాలి?

నీకు నిన్ను గురించి తెలిసినదెంత? నీకు తెలియకుండానే నీలో అనేక లక్షణాలు దాగివుంటాయి. బహిర్గతమై నిన్నేడిపిస్తూ వుంటాయి. నిన్ను వాటికి బానిసగా చేస్తాయి. నిన్ను అల్లరి పెట్టే ఈ విభాగాలను గురించి తెలుసుకోవాల్నంటే నిన్ను నీవు నిష్పక్షపాతంగా పరిశీలించి, వాటిని కనుక్కోవాలి. నువ్వు ఒకపెద్ద యంత్రమన్న మాట. యంత్రాన్ని విప్పినట్లుగా నిన్ను నీవు విశ్లేషించి అందలి భాగాలన్నిటిని స్పష్టంగా చూడాలి. అప్పుడే నువ్వు వాటి బానిసత్వంనుండి విముక్తిని పొందగలవు.

— సంపాదకుడు

మానవుని వ్యక్తిగత పరిణామంలో రెండు సమానాంతర చర్యలు అవసరం. మనిషి సాధారణంగా ఆ రెండుచర్యలలో ఏదో ఒకటి వదిలేసి రెండవదాని పైననే దృష్టి కేంద్రీకరిస్తాడు కాబట్టి అతని అభివృద్ధి నత్తనడకలా వుంటుందిగాని సవ్యంగా జరుగదు.

నీలోని వేర్వేరు విభాగములను ఎరుగుట

ఈ చర్యలలో ఒకటి మనిషి తన అస్తిత్వానికి ఆధారమైన తత్త్వాలన్నిటినీ ఎరిగి వుండుట. అంటే అతడు తన దేహేంద్రియ మనోబుద్ధులను గురించి ముందుగా తెలుసుకోవాలి. మనలో జీవప్రక్రియ ఎలా జరుగుతుందో మనకు అవగాహన వుండాలి. మన అలవాట్లు, స్వభావము, ఆలోచనలు, నానావిధ కర్మలను గురించి నిష్పక్షపాతంగా — అంటే అవి మంచివా, చెడువా అనే వాదన లేకుండా వాటి స్వరూపాన్ని గురించి వేరు వేరుగాగాని తోచినట్లుగాని నిశ్చయించకుండా (మన నిశ్చయాలెప్పుడూ తప్పుల తడకలుగానే వుంటాయి) వాటిలో ఏవి నిలవాలి, ఏవి నశించాలి, వేటిని మనం ప్రోత్సహించాలి, వేటిని ఆణిచెయ్యాలి అని స్పష్టంగా తెలుసుకోవాలి. మనకు మనల్ని గురించి నిజాయితీతో కూడిన సమగ్రమైన అవగాహన కలగాలంటే మన మెలాంటివారమో నిష్పక్షపాతంగా, ఆబ్జెక్టివ్‌గా తెలు

సుకోవాలి. మన ముందున్న ఈ ప్రపంచాన్ని అతి చిన్నఅంశం కూడా వదలకుండా క్షుణ్ణంగా అన్వేషించాలి. ప్రపంచంలో బాగా అస్పష్టంగా వున్నవీ, అతిసూక్ష్మమైనవీ సరిగ్గా తెలుసుకోవాలి. అది కూడా పరిపూర్ణమైన, వైజ్ఞానిక, అవైయక్తిక, మానసిక దృష్టితో పరిశీలించి గ్రహించాలి. కారణంచేత కార్యం నిశ్చయించటం మానుకోవాలి.

మనమేమనుకొన్నప్పటికి ఈ పరిశీలన, విశ్లేషణ, అంతర్మథనములనే మొత్తం ప్రక్రియ ఎన్నటికిని సమాప్తి చెందదు. పరిస్థితులెలావున్నా, మనం శరీరధారులమై భూమిమీద జీవిస్తున్నంత వరకు మిక్కిలి జటిలమైన మన అస్తిత్వనిర్మాణం గురించి అధ్యయనం చేస్తూనే వుండాలి. దీనివలన మనలోని తత్త్వమేదీకూడా మన అవగాహననుండిగాని, మన అదుపునుండిగాని వేరుపడదు. ఎందుకంటే మనం మనకు తెలిసిన దాని మీద మాత్రమే అజామాయిషీ, అదుపు సాధించగలం.

ఇది మనలో రెండవచర్యకు దారితీస్తుంది. అయితే ఈ రెండవది మొదటిదానితోపాటే దానికి సమానాంతరంగానే జరగాలి. దీనినే సమర్పణ అంటాం. మన అదుపులోనున్న తత్త్వాలన్నిటిని ఎల్లవేళలా ఏమాత్రం ఏమరుపాటు లేకుండా పరమ దివ్యమైన శాసనానికి సమర్పణ చేస్తూనే వుండాలి.

నీలోని దివ్య కేంద్రానికి సమర్పణ

మనలో ఎరుక సాధించిన ప్రతి తత్త్వమును, ఆశయమును, యావచ్ఛక్తిని మనం ఎట్టి అరమరికలు లేకుండా పసివానివలె సన్మాత్రలోని సారభూతమైన చిన్మాత్రమైన జగన్మాతకు (పరాశక్తికి) మన బుద్ధుల ప్రేరణార్థమై సర్వసమర్పణ చేసుకోవాలి. జగన్మాత ఈ తత్త్వాలన్నిటినీ క్రమంలో పెట్టి, తరగతులవారిగా విభజనచేసి సవ్యంగా వుపయోగిస్తుంది. ఆమె మాత్రమే ఈ తత్త్వాలను మనకు పనికివచ్చేవి, పనికిరానివిగా విభజించి వాటిలో ప్రోత్సహించదగినవేవో విసర్జించవలసినవేవో నిర్ణయిస్తుంది. అయితే ఇక్కడ ఒక విషయం జ్ఞాపకం వుంచుకోవటం అవసరం. ఆమె దృష్టికి ఈ తత్త్వాలన్నీ సమానమైన విలు

వగలవి, వుపయోగపడేవి కూడాను. ఎందుకనంటే ఆమె వాటిని మార్పుజేసి, ప్రకాశింపజేసి, వాటికి క్రొత్తరూప మివ్వగలదు. ఈ తత్త్వాలన్నీ, ఆమెను గురించిన ఎరుకగలవీ, ఆమెకు తమను తాము సమర్పణ చేసుకొనగలవీ ఐనందున వాస్తవంగా ఆమెకు చెందినవనే చెప్పాలి. కాబట్టి వీటికి మంచిచెడులను ఆపాదించటం కేవలం బాహ్యాపరమైన మానవదృష్టి మాత్రమే.

మూల మూల దాగివున్న దోషములు

ఈ రెండుచర్యలలో – రెండుప్రవృత్తులలో ఒకదానిని మాత్రమే స్వీకరించి, రెండవదానిని వదిలివేయటం, దానిని అసంపూర్ణంగా మిగల్చడమూ ఒంటెత్తు పోకడ వంటిది. మన అస్తిత్వంలో ఒక విభాగాన్ని మాత్రమే పరదేవతకు (పరాశక్తికి) సమర్పణచేయడం సరిపోదు. మనలో మన ఎరుకలో లేనివి, మన అదుపులో లేనివి ఐన తత్త్వాలు ఈ సమర్పణనుండి తప్పించుకొని విశ్వజనీయమైన శాశ్వతధర్మానికి లోబడక, వాటి వాటి ప్రత్యేకనియమాల ప్రకారం నడుచుకొంటూ అలజడులను పుట్టిస్తాయి. ఎవరిలోని తత్త్వమేదైనా ఇలాంటి తిరుగుబాటు ధోరణి ప్రకటిస్తే అతడింకా శాశ్వతధర్మానికి కట్టుబడనివాడని అర్థంచేసుకోవాలి. అయితే అతడు తన అస్తిత్వంలో తనకు తెలియని మారుమూలలను గురించి మరచిపోయాడన్న మాట. కాని వాటికి కూడా జీవించటానికి, క్రియచేయటానికి, తమ వంతు వచ్చినప్పుడు అభివ్యక్తమవటానికి అవకాశం వున్నది. అయితే అవి పాల్గొనే క్రియ పూర్ణపురుషుని క్రియాకలాపంతో పోలిస్తే అస్తవ్యస్తంగానూ, అపసవ్యంగానూ వుండి కేంద్రీయసంకల్పానికి లోబడి వుండదు.

దైవశాసనానికి లొంగివుండుట

దీనికి విరుద్ధంగా మనలోని ప్రతి చిన్న అంశం గురించి ఎరుక కలిగివుండటం వ్యర్థమూ నిష్ప్రయోజనము, పైగా ప్రమాదకరం కూడా. కాని క్రమసాధనలో అలా చేయటం మంచిదే. ఎందుకనంటే ఈ తత్త్వాలన్నింటిని ఎట్టి అరమరికలు లేకుండా పరదేవత పర్యవేక్షణకు, మహాశాసనానికి సమర్పణ చేసినప్పుడు

ఆ జగన్మాత ఈ తత్త్వాలకు సర్వశక్తివంతమైన ప్రభువు అవుతుంది.

ఎవనిలో ఈ రెండు ప్రవృత్తులు సమంగా కలిసిపోతాయో అతడే నిజంగా పరిపూర్ణంగా తనను తాను పరమార్థ సాధకుడిగా ప్రకటించుకోగలడు.

*

నీ ప్రకృతిని విశ్లేషించి చూడు

మనలో మనకు తెలిసిన విభాగంకంటె తెలియని విభాగమే పెద్దది. మన అచేతనత్వము మన నిమ్నప్రకృతితో పీటముడిపడి మార్పుకు పరిణామానికి లొంగదు. ఈ అచేతన ద్వారానే అసురశక్తులు మనలో ప్రవేశించి వాటికి మనల్ని బానిసలను చేస్తాయి. కాబట్టి నిన్ను గురించి నీవెప్పుడు సమగ్రంగా ఎరుక కలిగి వుండాలి. నీ స్వభావము, నీ చర్యలను గురించి నీవు ఎల్లప్పుడు అప్రమత్తుడవై వుండాలి. నీవు ఏ కారణంవలన ఏ పనిని ఏవిధంగా చేస్తున్నావో, ఇంకా నీ భావాలు, ఆలోచనలు ఎలా వున్నాయో కూడా నీవు తెలిసికొని వుండాలి. నీవు చేసే కర్మలకు కారణాలు, ప్రేరణలు కూడా నీకు తెలియాలి. నిన్ను కర్మకు పురికొల్పే బాహ్యాంతరశక్తులను నీవు తెలుసుకోవాలి. ఇంకా సూటీగా చెప్పాలంటే నీ అస్తిత్వాన్ని నీ స్వరూప స్వభావాలను క్షుణ్ణంగా తెలుసుకోవాలి.

(CWM Vol. 2, pp. 128-29; Vol. 3, p. 2)

అనువాదం: కోట వేంకటేశ్వరరావు

పూర్ణయోగంలో నీలోని, నీ జీవితములోని సూక్ష్మాతిసూక్ష్మపు అంశాన్ని కూడా పరివర్తింపజేసి దివ్యీకరింపజేయవలసినదే.

శ్రీమాత

ప్రశ్నోత్తరములు

నువ్వు యోగం ఎందుకు చెయ్యాలి? నిన్ను దైవానికి ఎందుకు సమర్పించుకోవాలి? నీకోసం కాదు. దైవం కోసం. నువ్వు దైవేచ్ఛను తెలుసుకొని అద్దానిని నీలో క్రియాశీలము చేసినప్పుడు నువ్వు దైవానికొక చక్కటి ఉపకరణము కాగలవు. ఇది కేవలం నీ మనస్సుతో అయ్యే పని కాదు. ఎందుకంటే నువ్వు పరిమితము, దేవుడనంతము. నువ్వు ఆయనతో చేతులు కలిపినప్పుడు తన అనంతమైన శక్తితో ఆయనే నిన్ను నడిపిస్తాడు. నీ ప్రకృతి ఆయన చేతిలో ముడిపదార్థము. ఆయన దాన్ని దివ్య ప్రకృతిగా మారుస్తాడు.

– సంపాదకుడు

ప్రశ్న: భగవంతునికి అర్పించుకోవటమనగా ఆయనకు వశమైపోవుటయే గదా?

నువ్వు ఒక సంగతి గుర్తుంచుకోవాలి. నీలో సంతోషం పొంగిపొరలినపుడు ఆనందంతో నీవాయనకు సమర్పించుకుంటావేమోగాని అంతమాత్రాన నీవు ఆయనకు పూర్తిగా వశమైపోయినట్లు గాదు. అది వేరే విషయము. దీని అర్థము ఏమిటో తెలుసా! ప్రతినిమిషము నీ బుద్ధిని, నీ యిచ్ఛను అది దైవేచ్ఛకంటే భిన్నము కాకూడదు అనే వుద్దేశ్యంతో పరవశమైపోవాలి. ఒక వేళ నీ సమస్తమైన వ్యాపారములు దైవదత్తం చేసినట్లయితే అది సమర్పణ తోటి సమానమే. ఆర్ద్రతతో నీలో ఉత్సాహం పొంగిపొరలిన ఒకానొక సమయమందు "నేను నీవాడనే" అని అనుకొని నీ వాయనకు నివేదించుకోవచ్చును. అయితే అటువంటి ఆర్ద్రత ఎంతో సేపు నిలిచి వుండకపోవచ్చు. అటువంటప్పుడు నీ ఆకాంక్ష సడలిపోయి, నీ సాధనలో ప్రతిష్టంభన ఏర్పడుతుంది.

*

ప్రశ్న: మధుమయీ! కర్మలన్ని దైవానికే సమర్పించాలని తమరు తరచు మాకు సెలవిస్తూనే వున్నారు. కాని దీనిని ఆచరించే విధానమేమిటో తెలియడం లేదు.

నీ వ్యక్తిగత ప్రయోజనాలకోసం కాకుండా, ఏ విధమైన లాభంకోసమో, కీర్తికోసమో, పేరుప్రఖ్యాతులకోసమో కాకుండా సేవాంకితుడవై చేయాలి. నువ్వు దైవేచ్ఛ నెరిగినప్పుడే నీ చేతనాస్థాయి పెరిగి అనుక్షణం నీ ద్వారా దైవమే పనిచేస్తున్నట్లు నీ కవగాహన కావాలి. మనస్సుతో తెలిసికోగానే సరిపోదు. ఆయన శక్తే నీ ఇంద్రియముల ద్వారా ప్రకటితమవుతున్నట్లు నీ వనుభూతి జెందాలి. అనగా నీ చేతనాస్థాయి పెరిగి నీలో సజీవమైన దైవానుభూతి వెల్లి విరియాలి.

ఇది ఎలా సాధ్యము? నీలో స్వార్థప్రయోజనపు ఛాయ గూడ ఉండకూడదు. స్వార్థపూరితమైన ప్రతిక్రియలకు ఏమాత్రం అస్కారముండరాదు.

*

ప్రశ్న: మధుమయీ! మా ఫ్రెంచి తరగతిలో వ్యాసం రాసేందుకు ఈ విషయాన్నిచ్చారు:

ఈ భావాన్ని గురించి వ్యాఖ్యానించండి:

"దైవాని కంకితమైపోవడమే జీవితరహస్యం. ఆయనతో నిరంతర సాంగత్యమువలన ఆయన శక్తి మనలోకి ప్రవహిస్తూ వుంటుంది."

నా చిన్నారి తల్లీ!

ఇంతే కదా! అది చాలా తేలిక

1) దేవుని శక్తి అనంతం. వ్యక్తి మట్టుకు ఒక బేటరీ లాంటివాడు. కొంతకాలం పనిచేసిన తరువాత ఆతని శక్తి తరిగిపోతుంది. కారు బేటరీ మాదిరి దీనినికూడ ఛార్జ్ చేయాలి. దేవుని కంకితమైపోవడమే ఈ ఛార్జింగ్ అనమాట.

లేక

2) దేవుడు నిరంతరం ప్రవహించే ఒక గంగాప్రవాహము. మనిషి దాని ప్రక్కనే వుండే ఒక మడుగు మాత్రమే. కొంతసేపటికి అది

ఎండిపోతుంది. నీవు దేవునికి సమర్పించుకొన్నప్పుడు ఆ రెండింటి మధ్య ఒక కాలవ ఏర్పడి నీ మడుగు ఎండిపోకుండా వుంటుంది.

నీ కిప్పుడు అర్థమయిందా?

*

ప్రశ్న: నాకు నా హృదయ కవాటములను బార్లగా తెరచి నీ ప్రేమను పొందాలని వుంది. ఆ కవాటములు మూసుకొని వున్నప్పుడు నేను వాటిని ఎలా తెరవాలి?

నా చిన్నారి తల్లీ! నాకు తెలిసిన మార్గ మొక్కటే. నిన్ను నీవు నివేదించుకోవటమే – పూర్తిగా అంకితమైపోవాలన్న మాట. తమాషా యేమిటంటే నీ వెంత పూర్తిగా ఇచ్చుకుంటే అంత ఎక్కువగా ఆ తలుపులు తెరుచుకుంటాయి. ఎంత తెరుచుకుంటే అంత ఎక్కువగా నీలోకి దైవీశక్తులు ప్రవహిస్తాయి. ఈ విధమైన సన్నిహిత అనుబంధంలో నీ అంతరంగిక దైవాన్ని నువ్వు బాగా చూడగలవు. ఆ ఆనందాన్ని పొందగలవు.

*

నీ అనుభూతులన్ని కూడా ఒకే నైజానికి దారితీస్తున్నాయి. నీ అంతటు నువ్వు అశక్తురాలివి. ఏమీ చేయలేవు. దైవమే నీ అసలైన జీవితం. నీ చేతనలోని నిజమైన చేతన, నీలోని శక్తిసామర్థ్యములు కూడా. మనలను నిశ్శేషంగా ఆయనకు అప్పచెప్పుకోవాలి. దాపరికంలేకుండా సమర్పించుకోవాలి. ఆయన విశాలదృష్టితో నిన్నే విధంగా బాగుచేయాలో చూసి అలా చేస్తాడు.

(CWM Vol. 4, p. 134; Vol. 16, pp. 269-70, 61, 98, 180)

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి

The small existence will change its nature; it will put on the nature of the greater truth to which it surrenders.

The Mother

భగవచ్చేతనానుభూతి

నువ్వు దైవానికి సమర్పించుకుంటావు సరే. కాని ఆయనకే పూర్తిగా చెందాలి కదా! నువ్వు ఏ పని చేస్తున్నా సరే – చేసేది నువ్వు కాదు. ఇంకెవరో చేస్తున్నట్లు అనిపిస్తుంది. నువ్వు బరువు లెత్తుతున్నప్పుడు ఇంకెవరో ఎత్తుతున్నట్లు అనిపిస్తుంది. నీ ఆలోచనలలో కూడ నీకంటె వెయ్యిరెట్లు జ్ఞానంతో వెలిగిపోయే మరో శక్తి వచ్చి గందరగోళంగా వున్న నీ మనస్సును క్రమశిక్షణ చేసి స్థిమితపరుస్తుంది. ఆ స్థాయికి చేరాలంటె నీ ఆకాంక్ష ప్రగాఢంగా వుండాలి. అది తీవ్రమైన ప్పుడు పైనుంచి ఒక శక్తి దిగివచ్చి దాని స్థానాన్ని ఆక్రమిం చుకుంటుంది.

– సంపాదకుడు

మన స్వంతలాభంకోసం చేయని పనిమీద కూడా మనం ఒక ఇష్టాన్ని, ఒక అభిమానాన్ని ఏర్పరచుకుంటాం. ఇది మనం అర్థం చేసుకోవాలి. నీ జీవితాన్ని ఒక అహంకారం లేని పనికి అంకితం చేసినప్పుడు కూడా అహంకారం ఉంటూనే ఉంది. అలాంటప్పుడు నీకు ఇష్టమైన పనిని చేస్తున్నప్పుడు అది నీకే సంబంధించినపుడు నీకు దానిమీద వ్యామోహం, అది విజయవంతం కావాలనే ఒక కోరిక ఉంటుంది. ఏదో ఒక లాభం చేకూరుతుందని ఆశపడతాం. అది నీకోసం కాకపోయినప్పటికి నువ్వు చేపట్టిన కార్యం సఫలీ కృతం కావాలని కోరుకుంటావు. అది స్వకార్యం కాకపోయినా, మనం చేపట్టిన కార్యంలో విజయం సాధించాలని ఒక ఆత్రం వుంటుంది. ఆ కదలిక అతిసూక్ష్మరూపంలో అంతరంగంలో లోలో పల దాగి వుంటుంది. మనకి ఏమాత్రం తెలియని చిన్న మెలిక అది. ఒక వక్రగీత. ఈ రకమైన ఆలోచన మనలో లేనపుడు మాత్రమే మనం చేస్తున్న పనిలో ఫలితం పొందలేనపుడు వెంటనే ఆ లోపాన్ని గుర్తించగలుగుతాం. అప్పుడు మనకి ఆ లోపాన్ని సవరించుకోగల స్ఫూర్తి కలుగుతుంది. ఆ పనిని స్పష్టంగా, పరి పూర్ణంగా చేయగల సమర్థత కలుగుతుంది.

ఒక పనిని నీవు చేస్తున్నపుడు రెండు విషయాలు ఎప్పుడూ నీతో వుంటాయి. అవి నీ మానసిక, ప్రాణికశక్తులు. ఆ రెండు నీ పనిలోంచి ఏదో ఒక లాభం పొందడానికి, ఒక స్వీయతృప్తి కోసం, నీ మీద నీకు సదభిప్రాయం కలగడానికి ఎదురుచూస్తూ ఉంటాయి. నిన్ను నీవు మోసపరచుకోకుండా ఉండడం కష్టం.

ప్రశ్న: మనం దైవానికే చెందివున్నామని, దైవం మనలో పని చేస్తోందని ఎలా తెలుస్తుంది?

అది నీ మెదడుకు తెలియదు (ఏదో ఒక అస్పష్టమైన భావన కలగవచ్చు). కాని అంతరంగిక స్ఫూర్తి కలుగుతుంది. మొదట మనసుతోనే కోరుకోవచ్చు, కాని ఆ తరువాత హృదయంలో ఆకాంక్ష జనిస్తుంది. (హృదయస్థానాన్ని చూపుతూ) ఆ జ్వాల నిన్ను ముందుకు నెట్టి ఆ అనుభవాన్ని కలిగిస్తుంది.

నీవు ఏ పనైనా చేస్తున్నావనుకో, ఉదాహరణకి వ్యాయామం చేస్తున్నావనుకో. అది బరువు ఎత్తటం అనుకో. నీకు తెలియకుండానే అంత బరువుని ఒక్కసారి ఎత్తటం ఎలా సాధ్యమౌతుంది? హఠాత్తుగా ఏదో ఒక శక్తి నీచేత పనిచేయిస్తున్నట్టుంటుంది. అది నీ కన్న అత్యంత శక్తివంతమైనదని తెలుస్తుంది. నిన్ను నీవు మర్చిపోతావు. అప్పుడు నీకు తెలిసేది ఆ శక్తి మాత్రమే. నీవు ఎలా చేయాలో అని ప్రశ్నించుకోకుండా ఆ కార్యాన్ని సాధించగలిగే విధానం నీలో పనిచేస్తోందని అపుడు నీవు తెలుసుకుంటావు.

అయితే ఇది మనుమల్నిబట్టి ఆధారపడి ఉంటుంది. వారి సత్తాలో ఏది అత్యంత ప్రభావం చూపుతుందో దానిపై ఆధారపడి ఉంది. ఆలోచించే సమయంలో కూడా కొందరికి ఒక్కసారిగా అనిపిస్తుంది. ఆ ఆలోచన వాళ్లది కాదని, వారిని అధిగమించిన ఒకే శక్తి, వారికన్న స్పష్టంగా చూడగలిగినది, అత్యంత ప్రకాశవంతమైనది, చైతన్యవంతమైనది వారిలో వున్న ఆ శక్తే ఆ ఆలోచనలను, పదాలను కూర్చేదిగా తెలుసుకుంటారు.

అయితే ఇది మనుమల్ని బట్టి ఆధారపడి ఉంటుంది. వారి సత్తాలో ఏది అత్యంత ప్రభావం చూపుతుందో దానిపై ఆధార

పడి ఉంది. ఆలోచించే సమయంలో కూడా కొందరికి ఒక్కసారిగా అనిపిస్తుంది. ఆ ఆలోచన వాళ్లది కాదని, వారిని అధిగమించిన ఒక శక్తి, వారికన్న స్పష్టంగా చూడగలిగినది, అత్యంత ప్రకాశవంతమైనది, చైతన్యవంతమైనది వారిలో వున్న ఆ శక్తే ఆ ఆలోచనలను, పదాలను కూర్చేదిగా తెలుసుకుంటారు. అపుడే వాళ్లు అలా వ్రాయగలుగుతారు. అది పరిపూర్ణమైన అనుభవమైన వాళ్లు ఆ వ్రాయడం కూడా, అదే శక్తి ప్రభావంచేత చేయబడి, చేయిబట్టి మరీ వ్రాయిస్తుందని తెలుసుకుంటారు. సరే! అలాంటి క్షణంలో ఈ బాహ్యమైన మనిషి ఎందుకూ కొరగాని ఒక చిన్న పనిముట్టుగా గుర్తించి, ఆ అనుభవాన్ని భంగపరచకుండా తనలో నిశ్చలతను స్థాపించుకుందుకు సాధ్యమయినంతవరకూ ప్రయత్నిస్తాడు.

అవును. ఏమైనా సరే ఆ అనుభవాన్ని భంగం కలిగించేలా చేయకూడదు. నువ్వు ఆ అనుభవాన్ని గమనించి అరె! చాలా వినూత్నంగా ఉంది అనుకుంటె చాలు. ఆ అనుభవంలోని ఏకాగ్రతకు భంగం కల్గుతుంది.

ప్రశ్న: ఆ స్థితిని ఎలా చేరుకోగలం?

దానికోసం ఆకాంక్షించాలి. దానినే కోరుకోవాలి. మరింత నిస్వార్థంగా ఉండడానికి ప్రయత్నించాలి. అది కేవలం అవతల వాళ్ల దృష్టిలో 'మంచి' అనిపించుకుందుకు కాదు. నిన్ను నీవు మర్చిపోయి వాళ్లకి ఏదో చేస్తున్న భావనతో కాదు, నీవు అందరికన్న భిన్నమైన వ్యక్తినన్న భావన, అదే ప్రత్యేకమైన వ్యక్తినన్న భావననించి బయటపడాలి. అపుడు అన్నిటిని మించిన ఒక అంతర్గతజ్వాల, ఆ ఆకాంక్ష, ఆ కాంతి కోసం ఆవశ్యకత నీలో కలగాలి. అది ఒక రకమైన... ఎలా వర్ణించగలం? ఒక చెప్పలేని ఉత్సాహం నిన్ను చుట్టుముట్టాలి. అది అవధులులేని ఆవశ్యకతగా నిన్ను కరిగించి, నీ పూర్తి సమర్పణకు తోడ్పడి, సదా ఆ దైవంలోనే వుండేటట్టు చేయగలిగే ఆకాంక్ష కావాలి. అలాంటి క్షణంలో నీకు నీ ఆకాంక్షయొక్క అనుభవం కలుగుతుంది.

అయితే ఆ క్షణం నిజాయితీతో కూడినది, సంపూర్ణమైనది కావాలి. ఇదంతా బుద్ధితో కోరుకునేది మాత్రమే కాకూడదు. నీ

శరీరంలోని అణువణువులోనూ ఆ ఆకాంక్ష జ్వలించాలి. నీ సంపూర్ణచేతనలో ఆ ఆవశ్యకత జాగృతం కావాలి. అది కొంచెం సేపు మాత్రమే ఉంటుంది. నెమ్మదిగా అది తగ్గుతూ చివరకు పూర్తిగా ఆరిపోతుంది. ఇలాంటి భావాన్ని ఎక్కువసేపు ఉంచుకోవటం సాధ్యపడదు. అయితే కొన్నాళ్ల తరువాత, మరో రోజు, మరోసారి దీనికి సంపూర్ణంగా వ్యతిరేకమైన అనుభవం కలుగుతుంది. అపుడు ఆరోహణకు బదులుగా, ఆ శక్తియొక్క అవరోహణ జవాబుగా అనుభూతమౌతుంది. అపుడు ఆ శక్తి ప్రసరణ తప్ప ఏం ఉండదు. అపుడు ఆ దివ్యప్రేరితమైన ఆలోచన, ఆ దివ్యసంకల్పం, ఆ శక్తే పనిచేస్తూ ఉంటుంది అన్న ఆ అనుభవంలో నీవు ఎంతోకాలం వుండవు. అపుడు ఆ శక్తి ప్రభావం కూడ ఉండదక్కడ.

మన ఆకాంక్షకు జవాబుగా అది వెనువెంటనే ప్రాప్తించవచ్చు. అది అరుదుగా జరిగే విషయం. కాని జరగవచ్చు. రెండూ ఒకే సమయంలో జరిగితే అది సంపూర్ణమైన స్థితి. అయితే ఆ స్థితి మారుతూ వుంటుంది. అవి రెండూ సంపూర్ణ ఏకత్వంతో కలిసిపోయేవరకూ ఒకదానివెంట ఒకటి వుంటాయి. ఆ సంపూర్ణమైన ఏకీభావం తరువాత వాటిలో భేదం వుండదు. ఒక సూఫీ తత్వవేత్త చెప్పగా విన్నాను. అతడు ఇండియన్, మంచి సంగీత విద్వాంసుడు. అతడు వారికి దైవానికి సమర్పించుకోడం, ఆ ఆరాధన, భక్తికంటె వున్నతమైన స్థాయి వుందని, అది వీటన్నింటిని అధిగమించిన స్థితి అని, అయితే అది కూడా చివరి స్థితి కాదని, నిజానికి ఈ ఆధ్యాత్మిక పురోగతిలో చివరికి తనకు, దైవానికి మధ్య ఏ రకమైన భేదం లేకపోవడమే, అభేదమైన ఆ స్థితి మాత్రమే ఉత్తమస్థితి అని చెప్పాడు. అంటె నీ సమర్పణ, ఈ ఆరాధనా భావనల నధిగమించిన ఒక అత్యంత నిరాడంబరమైన నిర్మలమైన, సహజమైన ఏ భేదాలులేని ఏకాత్మభావన. ఆ అనుభవం వాళ్లకు తెలుసు. అది వాళ్ల గ్రంథాలలో లిఖించబడింది. అది వారికి తెలిసిన సులభసాధ్యమైన అనుభవం. అక్కడ ఏ భేదములేని కలయిక సుసాధ్యం. అక్కడ దేనికో ప్రత్యేకమైన దానికి

సమర్పణ చేసుకుంటున్నామన్న ఉద్విగ్నమైన ప్రత్యేక ఆనందం కూడా ఉండదు. నీ ఆకాంక్ష, భక్తి ఫలితంగా పొందిన, నీకు అర్థంకాని అనుభవం కాదది. అది ఏమాత్రం భేదంలేని సహజ, సమగ్ర, సంపూర్ణసంగమం.

(CWM Vol. 5, pp. 55-58)

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

మానవుని అస్తిత్వము – దైవాభివ్యక్తికి నిమిత్తము

ప్రశ్న: మధుమయీ, ఇక్కడ ఈ విధంగా రాసి వున్నది. "మనకు కలిగిన ఈ ముక్తి, పూర్ణత్వము, సిద్ధి మన సొంతంకోసమా లేక దైవంకోసమా?"

అందుకనే ఈ విషయాన్ని అంత నొక్కిచెప్పటం జరుగుతోంది. మనమీ అభివృద్ధినంతా స్వార్థప్రయోజనాల కోసం కోరకూడదు. దైవకార్యము నిమిత్తమే – మనకు కలిగిన అభివృద్ధినంతా దైవాన్ని ఇంకా అద్భుతంగా అభివ్యక్తపరచుటకే వినియోగించాలి. మన గొప్పకోసం కాకుండా దైవకార్యార్థమై మన మీ సాధనను చేయవలెను.

మన మీ దివ్యకార్యము నెందుకు చేయవలెను. మన మనుగడకోసం....

కాదు. కానే కాదు. దైవేచ్ఛ అలా వున్నది కనుక. అది దైవకార్యం కాబట్టి.

అయితే వ్యక్తిగతమైన కోరిక, స్వీయేచ్ఛ ఎప్పుడైతే అందులో కలిసినయ్యో అప్పుడది పరిశుద్ధమైన దైవేచ్ఛ కానేరదు. మనకు కావలసినది దైవమొక్కటే, ఆయన ఇచ్ఛ, ఆయన అభివ్యక్తి, ఆయన ఆవిర్భావము. నువ్విక్కడ అందుకనే వున్నావు. అందుకు తప్ప మరి ఇంకెందుకు కాదు. "నేనొకడిని వున్నాను" అనే అహంకారభావము, ఒకానొక వ్యక్తి వున్నంతకాలం నువ్వు దారి తప్పి

నట్లే. అయితే ఇది కొన్ని రోజుల్లోనో లేక నిర్ణీతవ్యవధిలోనో అయ్యే పని కాదు.

ఈ రంగంలో కూడ అంటే ఆధ్యాత్మిక వ్యవహారాలలో కూడ చాలమంది (యోగం చేద్దామని గొప్పలకు పోయే అధిక సంఖ్యాకులు) సొంతకారణాలకోసం, రకరకాల స్వార్థప్రయోజనాలకోసం యోగంలోకి దిగుతారే కాని ఒక చిన్నపిల్లవానికిమల్లె అమాయికంగా, దైవానికి ఇచ్చుకొని, ఆయన నిన్ను తన చేతుల్లోకి తీసుకొని, తన ఇచ్ఛవచ్చిన రీతిలో నిన్ను మలచుటకై తమను సమర్పించుకుండే వాళ్లెంతమంది? ఆ విధంగా చేసినవాళ్లు తప్పుదారి పట్టే అవకాశం చాలా తక్కువ. తిన్నగా గమ్యంవైపు పరిగెత్తిపోగలరు. మరొక ఉద్దేశంతో స్వార్థప్రయోజనాలతో కలసి వున్నట్లయితే నువ్వు తిన్నగా కాకుండా అటు ఇటు పక్కదార్లు పట్టి నీ గమ్యానికి దూరమైపోతావు. చాలా దూరమైపోతావు.

నువ్వు ఒకేదాని కోసం, ఒకే ఉద్దేశము, ఒకే లక్ష్యం కోసం ఎంత పూర్తిగా అంకితమైపోవాల్నంటే ఇక నువ్వు మానవునివో లేక దైవానివో అనే భేదము తెలియనంత ఒకటిగా, పూర్తిగా ఆయనే అని ఇక ఏ విధమైన వేరు భావము లేకుండా వుండటమే మంచిపద్ధతి. అప్పుడు నీ జీవితంలోను, సాధనలోను ఏమాత్రము అపాయము లేకుండా ఏమాత్రం భయంలేకుండా ముందుకు సాగిపోగలవు.

(CWM Vol. 7, pp. 191-92)

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి, ఆర్. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

...if the little human mind surrenders, it will be merged in the Divine Universal Mind.... it will receive from it its vastness and luminous clearness.

The Mother

'ప్రార్థనలు, ధ్యానములు' – శ్రీమాత దినచర్యనుండి

డిసెంబరు 3, 1912

నీ దివ్యోపదేశముపై విశ్వాసపూరితమైన శరణాగతికి చెందిన ప్రయోజనం గతరాత్రి నాకు అనుభూతికి వచ్చింది; ఏదైనా తెలిసికోవలసిన అవసరం వచ్చినప్పుడు, ప్రతి ఒక్కరికీ అది అవగతమౌతుంది. మరల మీ దివ్యతేజముపట్ల మనస్సు ఉన్మీలమై నున్నప్పుడు, అది మరింత తగినంతగా విశదంగా వ్యక్తమౌతుంది.

నీవు నాలో సంభాషించినట్లే నిన్ను విన్నాను. మరిచి పోకుండా ఉండేందుకు నీ దివ్యసందేశాన్ని వ్రాసికోవాలనుకునే దాన్ని. ఏమంటే అప్పుడు చెప్పిందిప్పుడు నేను వల్లించలేను కనుక. అప్పుడనుకున్నాను.... నీపట్ల విశ్వాసాన్ని కోల్పోయి మరల కించ పరచేందుకేనా యీ స్మరణశక్తికి శ్రద్ధ వహించవలసి వచ్చిందని; ఏమంటే నాకు కావలసిందంతా నీవు చేయగలవు కదా! నీ సర్వాంతర్యామిత్వానికి అవధుల్లేని పరిస్థితుల్లో నీవు నా లోనా బయిటా నాకు నీ పట్లగల వైఖరి పరిమితిని అందిచగలవు గదా! కచ్చితంగా నీ ఆస్తిత్వాన్ని వీలైనంత నిండుగా నిన్నన్ని క్షణాల్లో అన్నింటా నిన్నవలోకించే పద్ధతిని అవగతం చేసికొన్న వారి కోసం! ఇంకేం, భయం సున్నా! మరే కలవరపాటూ లేదు; ఇంకే విచారం లేదు. మిగిలింది సంపూర్ణ ప్రశాంతతే! సమగ్ర విశ్వాసం; ఉన్నతోన్నత అవిచలిత ప్రశాంతతే!

ఫిబ్రవరి 12, 1914

ఐహిక పరిస్థితులను పరిగణిస్తూ, చేతన నీ పరమోత్కృష్ట చైతన్యంతో సంగమిస్తున్నప్పుడు, వాటి సంపూర్ణ సంబంధ బాంధవ్యాన్ని ప్రతి ఒక్కరూ పరికించి యిలా అనుకుంటారు – "ఇదో అదో ఏది చేయాలన్నా అది ఎంతమాత్రం అతిముఖ్యం కానేరదు; కాని ఒకానొక స్వభావం, ఒకానొక పరిజ్ఞానంయొక్క విని

యోగానికి ఒక ప్రత్యేక కార్యాచరణ విధానం ఉత్తమోత్తమమైంది. ఏది కానీయండి, కర్మలన్నీ – బాహ్యానికి పరస్పరం విరుద్ధంగా కనిపించినా – నీ శాసనానికి అవి వ్యక్తీకరణమే! అయితే, అవి ఆ దివ్యశాసన చేతనలో విలీనం కావలసినదే! సామాన్యంగా మానవచేతనలోని సూత్రాలు, లేదా నిబంధనలోనికి అనువదించుకొని ఆచరణలోనికి తెచ్చే శాసనం కాదది. మరి? ఒక వైఖరికి చెందిన శాసనం. నిరంతర నిర్విరామ చేతనకు సంబంధించిన శాసనం. సూత్రాల్లో యిమడ్చలేని వ్యక్తీకరించలేనివవి. కాని జీవింపదగినవి."

అయితే, వ్యక్తి సామాన్యచేతనలో పడ్డప్పుడు దేనినీ తేలికగా పరిగణించకూడదు; అయిష్టంగా చూడకూడదు; కనిష్ఠపరిస్థితులకు, కనీస కర్మలకు సైతం గొప్ప ప్రాముఖ్యం ఉంటుంది; వాటిని కూడ మనం తీవ్రంగా పరిగణించాలి. మనం వేసే ప్రతి అడుగూ, ప్రతి క్షణం చిరంతన చేతనతో సులభంగా ముడిపడేట్టు ప్రయత్నించాలి. ఈ తాదాత్మ్యతా చర్యలో అడ్డంకులను మెలకువతో విస్మరించాలి. అప్పుడే, సంపూర్ణ వ్యక్తిగత నిరాసక్తతకు, పూర్ణత్వ సూత్రాల పునాదికి పరిపూర్ణ విలువలు కనుగొనవచ్చు.

నా యెదలో శాంతితో, నా మదిలో కాంతితో, నా పూర్తి అస్తిత్వంలో రూఢిజనిత విశ్వాసంతో, నిన్ను పల్కరిస్తున్నాను; ఆహ్వానిస్తున్నాను ఓ ప్రభూ! ఓ దివ్యశాసన సృష్టికర్తా!

మా అస్తిత్వానికి నీవే హేతువు; మా పరమలక్ష్యం నీవే!

(CWM Vol. 1, pp. 9, 72)

> *"నువ్వు దైవానికి చెందినవాడివి" అనే విషయము అడుగడుగునా, అనుక్షణం నీ అనుభవంలోకి రావాలి. నువ్వే పని చేసినా, దేన్ని గురించి ఆలోచించినా దివ్యచైతన్యమే నీ ద్వారా పని చేస్తోందని నీకు తెలియాలి.*
>
> *శ్రీమాత*

రాధ మొర

నా తొలిచూపులోనే నా జీవితేశునిగా నా కవగతమైన నీవు ఓ నా ప్రభూ, నా సమర్పణను స్వీకరించు.

నా తలపులన్నీ నీవే!
నా భావోద్రేకాలు నీవే!
నా యెదలోని భావపరంపరలు నీవే!
నా జీవనకదలికలు నీవే!
నా శరీరంలోని ప్రతికణం నీదే!
నాలోని ప్రతి రక్తపుబొట్టూ నీదే!
నేను పరిశుద్ధంగా నీ దాన్నే!
నిష్కపటంగా నీ దాన్నే!
నీవు నన్నేది చేసినా!
నాకది సమ్మతమే!
నన్ను బ్రతికించినా, చంపినా,
నాకు సుఖాన్నిచ్చినా, దుఃఖాన్నిచ్చినా,
మోదమిచ్చినా, ఖేదమిచ్చినా,
నీనుండి యేది లభించినా –
దాన్ని నేను స్వాగతిస్తాను!
నీవందించే ప్రతి కానుకా నాకు దివ్యవరమే!
దివ్యానందమే!

*

దైవంతో తాదాత్మ్యం చెందించే సంపూర్ణ ఆత్మార్పణకు ముష్విధాల సూత్రాలు:

1) నిగర్విగా, సంపూర్ణ వినమ్రతతో పరమాత్ముని పాదారవిందాల మ్రోల మోకరిల్లటం;

2) ఏమీ దాచుకోకుండా, మరేమీ మిగుల్చుకోకుండా ఆపాదమస్తకాన్నీ, సర్వం దృశ్యమానమైనట్లు శరీరంలో అన్ని కేంద్రాలనూ తెరచి, ప్రభువు మ్రోల పరచటం;

3) ప్రభువు దివ్యాలింగనంలో యిమిడిపోతూ, ప్రేమపూర్వకంగా, పరిశుద్ధ విశ్వాసంతో తాదాత్మ్యం చెందటం

ఈ త్రివిధ కదలికలూ క్రింది త్రివిధ సూత్రాలతో జోడించాలి; లేదా పరిస్థితినిబట్టి వాటిలో యే ఒక్క సూత్రాన్నయినా పాటించాలి.

1) నీ వనుకున్నదే (నీ అభీష్టమే) చెల్లనీ; నాదేం కాదు.
2) నీ యిచ్ఛయే, నీ యిచ్ఛయే....
3) నేను చిరంతనంగా నీ దాన్నే

సామాన్యంగా సత్యమార్గంలో యీ మాటలు పాటిస్తే, సంపూర్ణ తాదాత్మ్యంతో అనుసరిస్తే, అదే పరమ దివ్యానందదాయకం

(CWM Vol. 15, p. 224; Vol. 14, pp. 108-109)

అనువాదం: సాహితీ కౌముది, సాహిత్యరత్న పి. మోహన్

వార్తలు

ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్ర మహాసభలు

ఆంధ్రప్రదేశ్‌లోని శ్రీఅరవింద కేంద్రముల, శాఖల, రాష్ట్రమహాసభలు హానుమకొండలో 8, 9-2-2003 తేదీలలో జరుపబడును. వివరములకు వ్రాయవలసిన చిరునామా. శ్రీ బి. వెంకట్రామయ్య IAS (Retd) ఛైర్మన్, శ్రీఅరవిందో సొసైటి స్టేట్ కమిటీ ఫర్ ఆంధ్రప్రదేశ్, శ్రీఅరవిందో విద్యాలయము, NGO కాలని, K.T. రోడ్డు, తిరుపతి - 517507.